

Dziennik Urzędowy L 24

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51

29 stycznia 2008

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 75/2008 z dnia 28 stycznia 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1207/2001 w sprawie procedur ułatwiających wystawianie lub sporządzanie we Wspólnocie dowodów pochodzenia i wydawanie zezwoleń niektórym upoważnionym eksporterom w ramach przepisów regulujących handel na warunkach preferencyjnych między Wspólnotą Europejską i niektórymi państwami ⁽¹⁾ 1
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 76/2008 z dnia 28 stycznia 2008 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 4
- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 77/2008 z dnia 28 stycznia 2008 r. ustanawiające zobowiązania dostawy cukru trzcinowego, który zostanie przywieziony w ramach protokołu AKP oraz umowy z Indiami, na okres dostaw 2007/2008 6

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Wersja skodyfikowana) ⁽¹⁾ ... 8
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/2/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie pola widzenia i wycieraczek szyb przednich w kołowych ciągnikach rolniczych i leśnych (Wersja skodyfikowana) ⁽¹⁾ 30

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

REGULAMINY

★ Zmiany Regulaminu Trybunału Sprawiedliwości	39
---	----

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2008/79/WE, Euratom:

★ Decyzja Rady z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zmiany Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości	42
★ Oświadczenie	44

Komisja

2008/80/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 21 grudnia 2007 r. w sprawie przepisów krajowych zgłoszonych przez Republikę Austrii, dotyczących niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych (notyfikowana jako dokument nr C(2007) 6646) ⁽¹⁾	45
---	----

UMOWY

Rada

★ Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Mołdowy w sprawie readmisji osób przebywających nielegalnie	51
★ Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską i Republiką Czarnogóry o readmisji osób przebywających nielegalnie	51
★ Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Serbską w sprawie readmisji osób przebywających nielegalnie	51
★ Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii o readmisji osób przebywających nielegalnie	51

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

★ Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Bośnią i Hercegowiną o readmisji osób przebywających nielegalnie	52
★ Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Ukrainą w sprawie readmisji	52
★ Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Albanii o ułatwieniach w wydawaniu wiz	52
★ Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Bośnią i Hercegowiną o ułatwieniach w wydawaniu wiz	52
★ Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Czarnogóry o ułatwieniach w wydawaniu wiz	52
★ Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii o ułatwieniach w wydawaniu wiz	53
★ Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Serbii o ułatwieniach w wydawaniu wiz	53
★ Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Mołdowy o ułatwieniach w wydawaniu wiz	53
★ Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Ukrainą o ułatwieniach w wydawaniu wiz	53

III Akty przyjęte na mocy Traktatu UE

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

★ Wspólne stanowisko Rady 2008/81/WPZiB z dnia 28 stycznia 2008 r. zmieniające wspólne stanowisko 98/409/WPZiB w sprawie Sierra Leone	54
---	----

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 75/2008

z dnia 28 stycznia 2008 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1207/2001 w sprawie procedur ułatwiających wystawianie lub sporządzanie we Wspólnocie dowodów pochodzenia i wydawanie zezwoleń niektórym upoważnionym eksporterom w ramach przepisów regulujących handel na warunkach preferencyjnych między Wspólnotą Europejską i niektórymi państwami

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1207/2001 ⁽¹⁾ ustanawia przepisy ułatwiające prawidłowe wydawanie lub wystawianie dowodów pochodzenia w związku z wywozem produktów ze Wspólnoty w ramach jej preferencyjnych stosunków handlowych z niektórymi państwami trzecimi.
- (2) Załączniki III i IV do rozporządzenia (WE) nr 1207/2001 powinny zostać zmienione w celu zapewnienia odpowiedniego oznaczania pochodzenia materiałów używanych do wytwarzania we Wspólnocie produktów pochodzących.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1207/2001.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1207/2001 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) załącznik III zastępuje się tekstem załącznika I do niniejszego rozporządzenia;
- 2) załącznik IV zastępuje się tekstem załącznika II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Deklaracje dostawcy dotyczące produktów nieposiadających statusu preferencyjnego pochodzenia sporządzone przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pozostają ważne.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 stycznia 2008 r.

W imieniu Rady

D. RUPEL

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 21.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1617/2006 (Dz.U. L 300 z 31.10.2006, str. 5).

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK III

Deklaracja dostawcy dotycząca produktów nieposiadających statusu preferencyjnego pochodzenia

Deklaracja dostawcy, której tekst zamieszczony jest poniżej, musi zostać sporządzona zgodnie z przypisami. Nie jest jednak konieczne zamieszczanie tych przypisów.

DEKLARACJA

Ja, niżej podpisany dostawca towarów wymienionych w załączonym dokumencie oświadczam, że:

1. Następujące materiały nieposiadające statusu preferencyjnego pochodzenia zostały użyte we Wspólnocie do produkcji wymienionych poniżej towarów:

Opis dostarczonych towarów ⁽¹⁾	Opis użytych materiałów niepochodzących	Pozycja w Systemie Zharmonizowanym użytych materiałów niepochodzących ⁽²⁾	Wartość użytych materiałów niepochodzących ⁽³⁾
			Razem:

2. Wszystkie pozostałe materiały użyte we Wspólnocie do produkcji tych towarów pochodzą z ... ⁽⁴⁾ i spełniają reguły pochodzenia dotyczące handlu na warunkach preferencyjnych z ... ⁽⁵⁾ oraz

zaświadczam, że: ⁽⁶⁾

☐ została zastosowana kumulacja z (nazwa państwa/państw)

☐ nie zastosowano kumulacji.

Zobowiązuję się udostępnić organom celnym wszelkie wymagane dodatkowe dokumenty.

..... ⁽⁷⁾

..... ⁽⁸⁾

..... ⁽⁹⁾

⁽¹⁾ Gdy faktura, specyfikacja wysyłkowa lub inny dokument handlowy, do którego załączona jest deklaracja, dotyczy różnych towarów lub towarów, które składają się z materiałów niepochodzących w różnych proporcjach, dostawca musi je wyraźnie rozróżnić.

Przykład:

Dokument dotyczy różnych modeli silników elektrycznych objętych pozycją 8501, używanych przy produkcji pralek automatycznych objętych pozycją 8450. Charakter i wartość materiałów niepochodzących używanych do produkcji silników zmieniają się w zależności od modelu. Modele należy wymienić pojedynczo w kolumnie 1, natomiast informacje dotyczące poszczególnych modeli należy przedstawić w drugiej kolumnie, tak by producent pralek mógł właściwie ocenić status pochodzenia wszystkich swoich produktów w zależności od rodzaju silnika, w który są wyposażone.

⁽²⁾ Należy wypełnić tylko w stosownym przypadku.

Przykład:

Przepisy dotyczące odzieży objętej działem ex 62 umożliwiają zastosowanie przędzy niepochodzącej. W związku z tym, jeżeli francuski producent odzieży używa tkaniny wytwarzanej w Portugalii z przędzy niepochodzącej, dostawca portugalski musi jedynie wpisać »przędza« jako materiał niepochodzący w kolumnie 2 jego deklaracji, zaś pozycja w Systemie Zharmonizowanym i wartość przędzy nie mają znaczenia.

Przedsiębiorstwo produkujące drut objęty pozycją 7217 w Systemie Zharmonizowanym ze sztab żelaza niepochodzących musi wpisać »sztaby żelaza« w kolumnie 2. Jeżeli drut ma być składnikiem maszyny, w przypadku której reguła pochodzenia ustala procentowe ograniczenie wartości używanych materiałów niepochodzących, to wówczas w kolumnie 4 należy wpisać wartość sztab.

⁽³⁾ »Wartość« oznacza wartość celną w momencie przywozu materiałów lub, jeżeli nie jest ona znana i nie może być ustalona, pierwszą możliwą do ustalenia cenę zapłaconą za te materiały we Wspólnocie.

Dla poszczególnych rodzajów wykorzystanych materiałów niepochodzących należy określić dokładną wartość w odniesieniu do jednostki towaru wymienionego w kolumnie 1.

⁽⁴⁾ Wspólnota, państwo, grupa państw lub terytorium, z którego pochodzą materiały.

⁽⁵⁾ Państwo, grupa państw lub terytorium.

⁽⁶⁾ Wypełnić jedynie w stosownych przypadkach w odniesieniu do produktów posiadających status preferencyjnego pochodzenia w ramach preferencyjnych stosunków handlowych z jednym z państw, o których mowa w art. 3 i 4 właściwego protokołu pochodzenia, w stosunku do którego stosuje się paneurośroziemnomorską kumulację pochodzenia.

⁽⁷⁾ Miejsce i data.

⁽⁸⁾ Nazwisko i stanowisko, nazwa i adres przedsiębiorstwa.

⁽⁹⁾ Podpis.

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK IV

Długoterminowa deklaracja dostawcy dla produktów nieposiadających statusu preferencyjnego pochodzenia

Deklaracja dostawcy, której tekst zamieszczony jest poniżej, musi zostać sporządzona zgodnie z przypisami. Nie jest jednak konieczne zamieszczanie tych przypisów.

DEKLARACJA

Ja, niżej podpisany dostawca towarów wymienionych w niniejszym dokumencie, które są regularnie przesyłane do⁽¹⁾, oświadczam, że:

1. Następujące materiały nieposiadające statusu preferencyjnego pochodzenia były używane we Wspólnocie do produkcji wymienionych poniżej towarów:

Opis dostarczonych towarów ⁽²⁾	Opis użytych materiałów nie pochodzących	Pozycja w Systemie Zharmonizowanym użytych materiałów nie pochodzących ⁽³⁾	Wartość użytych materiałów nie pochodzących ⁽⁴⁾
			Razem:

2. Wszystkie pozostałe materiały użyte we Wspólnocie do produkcji tych towarów pochodzą z ...⁽⁵⁾ i spełniają reguły pochodzenia dotyczące handlu na warunkach preferencyjnych z ...⁽⁶⁾ oraz

zaświadczam, że:⁽⁷⁾

☐ została zastosowana kumulacja z (nazwa państwa/państw)

☐ nie zastosowano kumulacji.

Niniejsza deklaracja jest ważna w odniesieniu do wszystkich przyszłych wysyłek tych produktów dokonanych z do⁽⁸⁾.

Zobowiązuje się powiadomić niezwłocznie o utracie ważności przez niniejszą deklaracji

Zobowiązuję się udostępnić organom celnym wszelkie dodatkowe wymagane dokumenty.

.....⁽⁹⁾

.....⁽¹⁰⁾

.....⁽¹¹⁾

⁽¹⁾ Nazwa i adres klienta.

⁽²⁾ Gdy faktura, specyfikacja wysyłkowa lub inny dokument handlowy, do którego załączona jest deklaracja, dotyczy różnych towarów lub towarów, które składają się z materiałów nie pochodzących w różnych proporcjach, dostawca musi je wyraźnie rozróżnić. Przykład:

Dokument dotyczy różnych modeli silników elektrycznych objętych pozycją 8501, używanych przy produkcji pralek automatycznych objętych pozycją 8450. Charakter i wartość materiałów nie pochodzących używanych do produkcji silników zmieniają się w zależności od modelu. Modele należy wymienić pojedynczo w kolumnie 1, natomiast informacje dotyczące poszczególnych modeli należy przedstawić w drugiej kolumnie, tak by producent pralek mógł właściwie ocenić status pochodzenia wszystkich swoich produktów w zależności od rodzaju silnika, w który są wyposażone.

⁽³⁾ Należy wypełnić tylko w stosownym przypadku.

Przykład:

Przepisy dotyczące odzieży objętej działem ex 62 umożliwiają zastosowanie przędzy nie pochodzącej. W związku z tym, jeżeli francuski producent odzieży używa tkaniny wytwarzanej w Portugalii z przędzy nie pochodzącej, dostawca portugalski musi jedynie wpisać »przędza« jako materiał nie pochodzący w kolumnie 2 jego deklaracji, zaś pozycja w Systemie Zharmonizowanym i wartość przędzy nie mają znaczenia.

Przedsiębiorstwo produkujące drut objęty pozycją 7217 w Systemie Zharmonizowanym ze sztab żelaza nie pochodzących musi wpisać »sztaby żelaza« w kolumnie 2. Jeżeli drut ma być składnikiem maszyny, w przypadku której reguła pochodzenia ustala procentowe ograniczenie wartości używanych materiałów nie pochodzących, to wówczas w kolumnie 4 należy wpisać wartość sztab.

⁽⁴⁾ »Wartość« oznacza wartość celną w momencie przywozu materiałów lub, jeżeli nie jest ona znana i nie może być ustalona, pierwszą możliwą do ustalenia cenę zapłaconą za te materiały we Wspólnocie.

Dla poszczególnych rodzajów wykorzystanych materiałów nie pochodzących należy określić dokładną wartość w odniesieniu do jednostki towaru wymienionego w kolumnie 1.

⁽⁵⁾ Wspólnota, państwo, grupa państw lub terytorium, z którego pochodzą materiały.

⁽⁶⁾ Państwo, grupa państw lub terytorium.

⁽⁷⁾ Wypełnić jedynie w stosownych przypadkach w odniesieniu do produktów posiadających status preferencyjnego pochodzenia w ramach preferencyjnych stosunków handlowych z jednym z państw, o których mowa w art. 3 i 4 właściwego protokołu w sprawie państwa pochodzenia, w stosunku do którego stosuje się paneurośrodiennomorską kumulację pochodzenia.

⁽⁸⁾ Podać daty. Okres nie powinien przekraczać 12 miesięcy.

⁽⁹⁾ Miejsce i data.

⁽¹⁰⁾ Nazwisko i stanowisko, nazwa i adres przedsiębiorstwa.

⁽¹¹⁾ Podpis.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 76/2008**z dnia 28 stycznia 2008 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 29 stycznia 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 stycznia 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 28 stycznia 2008 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	IL	154,9
	MA	47,4
	TN	132,6
	TR	87,1
	ZZ	105,5
0707 00 05	EG	190,8
	JO	178,8
	TR	119,1
	ZZ	162,9
0709 90 70	MA	78,2
	TR	150,9
	ZZ	114,6
0709 90 80	EG	121,8
	ZZ	121,8
0805 10 20	EG	46,2
	IL	49,2
	MA	71,2
	TN	59,9
	TR	77,4
	ZZ	60,8
0805 20 10	MA	104,0
	TR	104,0
	ZZ	104,0
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	CN	84,1
	IL	71,4
	MA	152,6
	PK	48,1
	TR	86,0
	US	60,1
	ZZ	83,7
0805 50 10	EG	74,2
	IL	120,2
	TR	123,9
	ZZ	106,1
0808 10 80	CA	84,1
	CL	60,8
	CN	85,1
	MK	37,5
	US	109,9
	ZA	60,7
0808 20 50	ZZ	73,0
	CL	59,3
	CN	42,8
	TR	159,1
	US	110,7
	ZA	107,0
	ZZ	95,8

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 77/2008**z dnia 28 stycznia 2008 r.****ustanawiające zobowiązania dostawy cukru trzcinowego, który zostanie przywieziony w ramach protokołu AKP oraz umowy z Indiami, na okres dostaw 2007/2008**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 31,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 12 rozporządzenia Komisji (WE) nr 950/2006 z dnia 28 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady przywozu i rafinacji produktów cukrowniczych w latach gospodarczych 2006/2007, 2007/2008 i 2008/2009 zgodnie z niektórymi kontyngentami taryfowymi i umowami preferencyjnymi ⁽²⁾ określa szczegółowe zasady ustanawiania zobowiązań dostawy przy zerowej stawce celnej produktów objętych kodem CN 1701, wyrażonych w ekwiwalencie cukru białego, w przypadku przywozów z państw, które są sygnatariuszami protokołu AKP i umowy z Indiami.
- (2) Stosowanie art. 3 i 7 protokołu AKP, art. 3 i 7 umowy z Indiami oraz art. 12 ust. 3 i art. 14 i 15 rozporządzenia (WE) nr 950/2006 spowodowało, że Komisja ustanowiła zobowiązania dostawy dla każdego kraju wywozu na okres dostaw 2007/2008 na podstawie obecnie dostępnych informacji.

(3) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 505/2007 ⁽³⁾ tymczasowo określa zobowiązania dostawy cukru trzcinowego, który zostanie przywieziony w ramach protokołu AKP oraz umowy z Indiami, na okres dostaw 2007/2008.

(4) Należy zatem ustanowić zobowiązania dostawy na okres 2007/2008 zgodnie z art. 12 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 950/2006.

(5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zobowiązania dostawy przy przywozie z państw będących sygnatariuszami protokołu AKP i umowy z Indiami w odniesieniu do produktów objętych kodem CN 1701, wyrażonych w ekwiwalencie cukru białego, na okres dostaw 2007/2008 ustala się dla każdego odnośnego kraju wywozu jak określono w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 stycznia 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 58 z 28.2.2006, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1260/2007 (Dz.U. L 283 z 27.10.2007, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 371/2007 (Dz.U. L 92 z 3.4.2007, str. 6).

⁽³⁾ Dz.U. L 119 z 9.5.2007, str. 22.

ZAŁĄCZNIK

Zobowiązania dostawy przy przywozie cukru preferencyjnego z państw będących sygnatariuszami protokołu AKP i umowy z Indiami, wyrażonego w ekwiwalencie cukru białego, na okres dostawy 2007/2008:

(tony)	
Protokół AKP/Umowa z Indiami państwo sygnatariusz	Zobowiązania dostawy 2007/2008
Barbados	32 864,83
Belize	53 741,88
Kongo	10 186,10
Wybrzeże Kości Słoniowej	10 123,12
Fidżi	162 656,25
Gujana	170 203,57
Indie	9 999,83
Jamajka	132 129,06
Kenia	5 017,07
Madagaskar	9 905,00
Malawi	19 898,32
Mauritius	476 789,70
Mozambik	5 965,92
Saint Kitts i Nevis	0,00
Surinam	0,00
Suazi	117 368,72
Tanzania	9 672,60
Trynidad i Tobago	47 513,60
Uganda	0,00
Zambia	8 179,91
Zimbabwe	37 660,14
Razem	1 319 875,62

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2008/1/WE

z dnia 15 stycznia 2008 r.

dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli

(Wersja skodyfikowana)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli ⁽³⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽⁴⁾. W celu zapewnienia jej jasności i zrozumiałości należy sporządzić jej wersję ujednoliconą.
- (2) Cele i zasady wspólnotowej polityki ochrony środowiska, określone w art. 174 Traktatu, polegają w szczególności na zapobieganiu, zmniejszaniu oraz, w miarę możliwości, na unieszkodliwianiu zanieczyszczeń, poprzez przyznanie priorytetu dla interwencji u źródła i zapewnieniu rozsądnej gospodarki zasobami naturalnymi, zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” oraz z zasadą zapobiegania zanieczyszczeniom.

- (3) Piąty program działań w zakresie ochrony środowiska, którego szeroki zakres został zatwierdzony przez Radę i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, w rezolucji z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie wspólnotowego programu polityki i działań na rzecz środowiska naturalnego i trwałego rozwoju ⁽⁵⁾, nadał priorytetowe znaczenie zintegrowanemu ograniczeniu zanieczyszczeń, stanowiącemu istotny element działań na rzecz bardziej trwałej równowagi między działalnością człowieka i rozwojem społeczno-ekonomicznym, z jednej strony, a zasobami i regeneracyjnymi możliwościami przyrody, z drugiej strony.
- (4) Wdrażanie zintegrowanego podejścia na rzecz zmniejszenia zanieczyszczeń wymaga działań na poziomie wspólnotowym, w celu zmiany i uzupełnienia istniejącego ustawodawstwa wspólnotowego dotyczącego zapobiegania zanieczyszczeniom pochodzącym z zakładów przemysłowych i ich ograniczania.
- (5) Dyrektywa Rady 84/360/EWG z dnia 28 czerwca 1984 r. w sprawie zwalczania zanieczyszczeń powietrza z zakładów przemysłowych ⁽⁶⁾ wprowadziła ogólne ramy ustanawiające wymóg pozwolenia, przed przystąpieniem do jakichkolwiek działań lub przed wprowadzeniem istotnych zmian w instalacjach przemysłowych, które mogą skutkować zanieczyszczeniem powietrza.
- (6) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/11/WE z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty ⁽⁷⁾ przewiduje wymóg posiadania pozwolenia na odprowadzanie tych substancji.
- (7) Pomimo istnienia ustawodawstwa wspólnotowego w sprawie zwalczania zanieczyszczenia powietrza i zapobiegania lub minimalizacji odprowadzania substancji niebezpiecznych do wody nie ma porównywalnego ustawodawstwa wspólnotowego mającego na celu zapobieganie emisjom do gleby lub ich minimalizację.

⁽¹⁾ Dz.U. C 97 z 28.4.2007, s. 12.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 17 grudnia 2007 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 257 z 10.10.1996, s. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 166/2006 (Dz.U. L 33 z 4.2.2006, s. 1).

⁽⁴⁾ Patrz: załącznik VI, część A.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 138 z 17.5.1993, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 188 z 16.7.1984, s. 20. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/692/EWG (Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 48).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 64 z 4.3.2006, s. 52.

- (8) Różne podejścia do kwestii kontrolowania emisji do powietrza, środowiska wodnego lub gleby mogą raczej zachęcać do przesuwania zanieczyszczeń między różnymi środowiskami niż do ochrony środowiska jako całości.
- (9) Celem zintegrowanego podejścia jest zapobieganie emisjom do powietrza, środowiska wodnego i gleby, gdziekolwiek mają one miejsce, z uwzględnieniem gospodarki odpadami, oraz, jeżeli jest to niemożliwe, minimalizację emisji w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości.
- (10) Niniejsza dyrektywa powinna ustanawiać ogóle ramy zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich ograniczania. Powinna ona ustanawiać środki konieczne do wdrożenia zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich ograniczania w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości. Stosowanie zasady trwałego rozwoju powinno być wspierane przez zintegrowane podejście do ograniczania zanieczyszczeń.
- (11) Przepisy niniejszej dyrektywy należy stosować bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁽¹⁾. Gdy informacje lub wnioski uzyskane w następstwie stosowania niniejszej dyrektywy muszą być uwzględniane w przypadku udzielenia pozwolenia, niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na wykonanie dyrektywy 85/337/EWG.
- (12) Państwa członkowskie powinny podjąć działania konieczne w celu zapewnienia, aby podmiot prowadzący działalność przemysłową określoną w niniejszej dyrektywie spełniał ogólne zasady niektórych podstawowych zobowiązań. W tym celu wystarczy, aby właściwe organy uwzględniły te ogólne zasady przy ustanawianiu warunków udzielania pozwoleń.
- (13) Niektóre przepisy przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą muszą być stosowane w odniesieniu do istniejących instalacji po dniu 30 października 2007 r. a inne od dnia 30 października 1999 r.
- (14) W celu skuteczniejszego i sprawniejszego zwalczania problemów związanych z zanieczyszczeniem środowiska prowadzący powinien uwzględniać aspekty środowiskowe. Aspekty te powinny zostać przedstawione właściwemu organowi lub organom, aby mogły one upewnić się jeszcze przed udzieleniem pozwolenia, że ustanowione zostały wszystkie właściwe środki zapobiegawcze i ograniczające zanieczyszczenie. Znaczne różnice między procedurami występowania o pozwolenie mogą skutkować różnymi poziomami ochrony środowiska i świadomości społecznej. W związku z tym wnioski o pozwolenia na mocy niniejszej dyrektywy powinny zawierać minimum danych.
- (15) Pełna koordynacja procedury udzielania pozwoleń i warunków między właściwymi organami powinna umożliwić osiągnięcie możliwie najwyższego poziomu ochrony środowiska jako całości.
- (16) Właściwy organ lub organy powinny udzielać lub zmieniać pozwolenie tylko w przypadku gdy ustanowione zostaną zintegrowane środki ochrony środowiska w odniesieniu do powietrza, środowiska wodnego i gleby.
- (17) Pozwolenie powinno zawierać wszystkie środki konieczne do spełnienia warunków pozwolenia, aby w ten sposób można było osiągnąć wysoki poziom ochrony środowiska jako całości. Bez uszczerbku dla procedury udzielania pozwoleń, środki te mogą być także przedmiotem ogólnych wymogów wiążących.
- (18) Graniczne wielkości emisji, parametry lub równoważne środki techniczne powinny zostać oparte na najlepszych dostępnych technikach, bez zalecenia stosowania jednej konkretnej techniki lub technologii, oraz z uwzględnieniem technicznych właściwości danej instalacji, jej geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska. W każdym przypadku warunki udzielania pozwoleń powinny ustanawiać przepisy w sprawie ograniczania zanieczyszczeń o dużym zasięgu i zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym oraz powinny zapewniać wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.
- (19) Sposób uwzględnienia właściwości technicznych danej instalacji, jej geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska, w stosownych przypadkach, leży w gestii państw członkowskich.
- (20) Jeżeli norma jakości środowiska wymaga bardziej rygorystycznych warunków niż te, które mogą zostać osiągnięte przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik, pozwolenie powinno być szczególnie obwarowane dodatkowymi warunkami, bez uszczerbku dla innych środków, jakie mogą zostać podjęte celem dostosowania do norm jakości środowiska.
- (¹) Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/35/WE (Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 17).

- (21) Ponieważ najlepsze dostępne techniki z czasem będą się zmieniać, w szczególności w związku z postępem technicznym, właściwe organy powinny monitorować taki postęp lub zbierać na ten temat wszelkie informacje.
- (22) Zmiany w instalacji mogą przyczynić się do powstania zanieczyszczenia. W związku z tym właściwy organ lub organy powinny być powiadamiane o każdej zmianie, która może mieć wpływ na środowisko. Istotne zmiany w zakładach muszą podlegać wymogowi uzyskania uprzedniego pozwolenia, zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (23) Warunki udzielania pozwoleń powinny być poddawane okresowej weryfikacji oraz, w razie konieczności, uaktualniane. W pewnych okolicznościach powinny być one w każdym przypadku poddawane ponownemu przeglądowi.
- (24) Skuteczny udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji powinien umożliwiać społeczeństwu wyrażenie, a decydom branie pod uwagę, opinii i obaw, które mogą być istotne dla tych decyzji, zwiększając w ten sposób odpowiedzialność w ramach procesu podejmowania decyzji i jego przejrzystość oraz przyczyniając się do zwiększenia świadomości publicznej w zakresie środowiska oraz poparcia dla podjętych decyzji. W szczególności należy zapewnić publiczny dostęp do informacji o działaniu instalacji i ich możliwym wpływie na środowisko oraz, przed podjęciem decyzji, do informacji dotyczących wniosków o udzielenie pozwolenia dla nowych instalacji lub na istotne zmiany instalacji oraz samych pozwoleń, ich aktualizacji, jak również do danych pochodzących z monitorowania środowiska.
- (25) Udział, włączając uczestnictwo stowarzyszeń, organizacji i grup, w szczególności organizacji pozarządowych działających na rzecz ochrony środowiska, powinien być odpowiednio rozwijany, w tym poprzez wspieranie edukacji społeczeństwa w zakresie środowiska.
- (26) Dnia 25 czerwca 1998 r. Wspólnota podpisała Konwencję ONZ/EKG o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (konwencja z Aarhus). Wśród celów konwencji z Aarhus znajduje się pragnienie zagwarantowania prawa do udziału społeczeństwa w podejmowaniu decyzji w sprawach środowiskowych w celu przyczyniania się do ochrony prawa do życia w środowisku, które jest odpowiednie dla zdrowia i ogólnego dobra.
- (27) Rozwój i wymiana na poziomie wspólnotowym informacji dotyczących najlepszych dostępnych technik powinna pomóc przywrócić równowagę technologiczną we Wspólnocie, wspierać ogólnosiękatowe upowszechnianie granicznych wielkości emisji oraz technik stosowanych we Wspólnocie oraz powinna pomóc państwom członkowskim w skutecznym wykonaniu niniejszej dyrektywy.
- (28) Sprawozdania dotyczące wdrażania i skuteczności niniejszej dyrektywy powinny być opracowywane regularnie.
- (29) Niniejsza dyrektywa dotyczy instalacji o znacznym potencjale zanieczyszczeń, a przez to zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym. W przypadku wniosków dotyczących pozwoleń na nowe instalacje lub na istotne zmiany w instalacjach, które mogą mieć znaczny negatywny wpływ na środowisko, powinny być organizowane konsultacje transgraniczne. Wnioski dotyczące takich propozycji lub istotnych zmian powinny być dostępne dla opinii publicznej państwa członkowskiego, którego mogą one dotyczyć.
- (30) Może zaistnieć potrzeba ustanowienia na poziomie wspólnotowym granicznych wielkości emisji w odniesieniu do niektórych kategorii instalacji i substancji zanieczyszczających środowisko objętych zakresem niniejszej dyrektywy. Parlament Europejski i Rada powinny ustalić takie graniczne wielkości emisji zgodnie z postawieniami Traktatu.
- (31) Przepisy niniejszej dyrektywy należy stosować bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych w sprawie zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy.
- (32) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do określonych w załączniku VI część B terminów przeniesienia dyrektyw do prawa krajowego,
- PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:
- Artykuł 1
- Cel i zakres**
- Celem niniejszej dyrektywy jest osiągnięcie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom środowiska i ograniczenia zanieczyszczeń powodowanych przez rodzaje działalności wymienione w załączniku I. Określa ona środki mające na celu zapobieganie oraz, w przypadku braku takiej możliwości, zmniejszenie emisji do powietrza, środowiska wodnego i gleby, na skutek wspomnianych powyżej działań, łącznie ze środkami dotyczącymi odpadów, w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości, bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 85/337/EWG i innych odpowiednich przepisów wspólnotowych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „substancja” oznacza każdy pierwiastek chemiczny i jego związki, z wyjątkiem substancji radioaktywnych w rozumieniu dyrektywy Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego ⁽¹⁾, oraz organizmy zmodyfikowane genetycznie w rozumieniu dyrektywy Rady 90/219/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie ograniczonego stosowania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie ⁽²⁾ oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie ⁽³⁾;
- 2) „zanieczyszczenie” oznacza bezpośrednie lub pośrednie wprowadzenie w wyniku działalności człowieka substancji, wibracji, ciepła lub hałasu do powietrza, środowiska wodnego lub gleby, które może zagrażać zdrowiu ludzi lub jakości środowiska lub przejawiać się w postaci uszkodzenia własności materialnej, osłabienia walorów lub kolizji z innymi uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska;
- 3) „instalacja” oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, w której prowadzona jest jedna lub większa ilość działalności wymienionych w załączniku I, oraz wszystkie inne bezpośrednio związane działania, które mają techniczny związek z działalnością prowadzoną w tym miejscu i które mogłyby mieć wpływ na emisję i zanieczyszczenie;
- 4) „istniejąca instalacja” oznacza instalację działającą przed dniem 30 października 1999 r. lub zatwierdzoną zgodnie z ustawodawstwem istniejącym przed tą datą, albo uznaną przez właściwe organy za instalację objętą pełnym wnioskiem o udzielenie pozwolenia, z zastrzeżeniem, że instalacja taka była uruchomiona nie później niż dnia 30 października 2000 r.;
- 5) „emisja” oznacza bezpośrednie lub pośrednie uwolnienie substancji, wibracji, ciepła i hałasu z punktowych lub rozproszonych źródeł w instalacji, do powietrza, środowiska wodnego lub gleby;
- 6) „graniczne wielkości emisji” oznaczają masę, wyrażoną za pomocą określonych szczególnych parametrów, stężenia lub poziomu emisji, których nie można przekroczyć w czasie jednego lub kilku okresów; graniczne wielkości emisji można także ustanawiać w odniesieniu do niektórych grup, rodzin lub kategorii substancji, w szczególności w odniesieniu do substancji wymienionych w załączniku III. Graniczne wielkości emisji w odniesieniu do substancji stosuje się zazwyczaj w punkcie, w którym ma miejsce emisja z instalacji, a przy ich określaniu nie uwzględnia się rozcieńczenia zanieczyszczeń; w odniesieniu do pośrednich uwolnień do środowiska wodnego przy określaniu granicznej wielkości emisji danej instalacji można uwzględnić wpływ stacji uzdatniania wody, pod warunkiem że zagwarantowano równoważny poziom ochrony środowiska jako całości, z zastrzeżeniem, że nie prowadzi to do wyższych poziomów zanieczyszczenia w środowisku, bez uszczerbku dla dyrektywy 2006/11/WE lub dyrektyw ją wdrażających;
- 7) „norma jakości środowiska” oznacza zestaw wymogów, które muszą zostać spełnione w określonym czasie przez dane środowisko lub jego część, zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym;
- 8) „właściwe organy” oznaczają organ, organy lub podmiot odpowiedzialny za wypełnianie zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy, na mocy przepisów prawa państw członkowskich;
- 9) „pozwolenie” oznacza część lub całość pisemnej decyzji (lub kilku takich decyzji), zezwalającej na eksploatację całej instalacji lub jej części, z zastrzeżeniem niektórych warunków gwarantujących, że instalacja spełnia wymogi niniejszej dyrektywy. Pozwolenie może obejmować jedną lub większą ilość instalacji lub części instalacji znajdujących się w tym samym miejscu, prowadzonych przez tego samego prowadzącego;
- 10) „zmiana działania” oznacza zmianę charakteru lub sposobu funkcjonowania albo rozszerzenie zakresu instalacji, które może mieć konsekwencje dla środowiska;
- 11) „istotna zmiana” oznacza zmianę w działaniu, która według opinii właściwego organu może mieć znaczące negatywne oddziaływanie na ludzi bądź środowisko; do celów niniejszej definicji, jakąkolwiek zmianę lub poszerzenie działań uważa się za istotne, jeżeli zmiana lub poszerzenie samo w sobie osiąga progi podane w załączniku I;
- 12) „najlepsze dostępne techniki” to najbardziej efektywny i zaawansowany etap rozwoju i metod prowadzenia danej działalności, który wskazuje możliwe wykorzystanie poszczególnych technik jako podstawy dla granicznych wielkości emisji mający na celu zapobieganie powstawaniu, a jeżeli nie jest to możliwe, ogólne ograniczenie emisji i oddziaływania na środowisko jako całość;

⁽¹⁾ Dz.U. L 159 z 29.6.1996, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 117 z 8.5.1990, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2005/174/WE (Dz.U. L 59 z 5.3.2005, s. 20).

⁽³⁾ Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1830/2003 (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 24).

- a) „techniki” obejmują zarówno stosowane technologie, jak i sposób, w jaki dana instalacja jest projektowana, wykonywana, konserwowana, eksploatowana i wycofywana z eksploatacji;
- b) „dostępne techniki” to techniki o takim stopniu rozwoju, który pozwala na wdrożenie w danym sektorze przemysłu, zgodnie z istniejącymi warunkami ekonomicznymi i technicznymi, z uwzględnieniem kosztów i korzyści, nawet jeżeli techniki te nie są wykorzystywane lub opracowane w danym państwie członkowskim, o ile są one dostępne dla prowadzącego;
- c) „najlepsze” oznacza najbardziej efektywną technikę w osiąganiu wysokiego ogólnego poziomu ochrony środowiska jako całości.

Przy określaniu najlepszych dostępnych technik szczególną uwagę należy zwrócić na pozycje wymienione w załączniku IV;

- 13) „prowadzącego” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi lub kontroluje instalację lub, jeżeli jest to przewidziane w ustawodawstwie krajowym, której przyznano decydujące uprawnienia ekonomiczne w kwestii technicznego funkcjonowania instalacji;
- 14) „społeczeństwo” oznacza jedną lub więcej osób fizycznych lub prawnych oraz, zgodnie z krajowym ustawodawstwem lub praktyką, ich stowarzyszenia, organizacje lub grupy;
- 15) „zainteresowana społeczność” oznacza społeczeństwo, które jest lub może być dotknięte skutkami lub ma interes w uczestnictwie w procedurach podejmowania decyzji dotyczących środowiska; do celów niniejszej definicji, organizacje pozarządowe działające na rzecz ochrony środowiska i spełniające wymagania przewidziane w prawie krajowym uważa się za mające interes w tym zakresie.

Artykuł 3

Ogólne zasady regulujące podstawowe zobowiązania prowadzącego

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki umożliwiające właściwym organom zapewnienie, aby przy obsłudze instalacji:

- a) podjęto wszystkie właściwe środki zapobiegające zanieczyszczeniu, w szczególności przez zastosowanie najlepszych dostępnych technik;
- b) nie powstawało żadne istotne zanieczyszczenie;

- c) unikano wytwarzania odpadów, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/12/WE z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów ⁽¹⁾; a jeżeli odpady są wytwarzane, prowadzono odzysk lub, jeżeli nie ma takiej możliwości ze względów technicznych i ekonomicznych, aby unieszkodliwiano je przy jednoczesnym unikaniu lub ograniczaniu wszelkiego oddziaływania na środowisko;
- d) efektywnie wykorzystywano energię;
- e) podejmowano środki konieczne w celu zapobieżenia awariom i ograniczenia ich konsekwencji;
- f) w przypadku ostatecznego zakończenia działalności podejmowano środki konieczne w celu zapobieżenia ryzyku zanieczyszczenia oraz w celu przywrócenia zadowalającego stanu miejsca działania.

2. W celu spełnienia wymogów niniejszego artykułu wystarczy, aby państwa członkowskie zagwarantowały uwzględnianie przez właściwe organy przy określaniu warunków pozwolenia zasad ogólnych określonych w ust. 1.

Artykuł 4

Pozwolenia dla nowych instalacji

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, aby żadna nowa instalacja nie była eksploatowana bez pozwolenia wydanego zgodnie z niniejszą dyrektywą, bez uszczerbku dla wyjątków przewidzianych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/80/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania ⁽²⁾.

Artykuł 5

Wymogi związane z udzielaniem pozwoleń dla istniejących instalacji

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki dla zagwarantowania, że właściwe organy dopilnują, przez pozwolenia, zgodnie z art. 6 i 8 lub, w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie oraz, jeśli to konieczne, przez uaktualnienie warunków, aby istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2, nie później niż 30 października 2007 r., bez uszczerbku dla szczegółowego ustawodawstwa wspólnotowego.

2. Od dnia 30 października 1999 r. państwa członkowskie podejmują środki konieczne w celu stosowania przepisów art. 1, 2, 11 i 12, art. 14 lit. c), art. 15 ust. 1 i 3, art. 17, 18 i art. 19 ust. 2, w odniesieniu do istniejących instalacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/105/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 368).

Artykuł 6

Wnioski o pozwolenia

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, aby wniosek o pozwolenie do właściwych organów zawierał opis:

- a) instalacji i jej działania;
- b) surowców i materiałów pomocniczych, innych substancji i energii, wykorzystywanych lub wytwarzanych przez instalację;
- c) źródeł emisji z instalacji;
- d) stanu terenu, na którym położona jest instalacja;
- e) charakteru i ilości przewidywalnych emisji z instalacji do każdego komponentu środowiska, jak również określenie istotnego oddziaływania emisji na środowisko;
- f) proponowanej technologii i innych technik dla zapobiegania lub, jeżeli to niemożliwe, ograniczenia emisji z instalacji;
- g) w razie potrzeby, środków mających na celu zapobieganie powstawaniu odpadów i prowadzenie odzysku odpadów wytwarzanych przez instalację;
- h) dalszych środków planowanych w celu dostosowania do ogólnych zasad podstawowych zobowiązań prowadzącego, przewidzianych w art. 3;
- i) środków planowanych w celu monitorowania emisji do środowiska;
- j) głównych alternatyw, jeżeli takie istnieją, opracowanych w zarysie przez wnioskodawcę.

Wniosek o pozwolenie zawiera także nietechniczne streszczenie szczegółów określonych w lit. a)–j).

2. W przypadku gdy informacje dostarczone zgodnie z wymogami przewidzianymi w dyrektywie 85/337/EWG lub sprawozdanie dotyczące bezpieczeństwa opracowane zgodnie z dyrektywą Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w

sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi⁽¹⁾, albo inne informacje, opracowane zgodnie z innymi przepisami, spełniają którykolwiek z wymogów niniejszego artykułu, informacja ta może zostać uwzględniona we wniosku lub do niego załączona.

Artykuł 7

Zintegrowane podejście do wydawania pozwoleń

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby w przypadku gdy zaangażowany jest więcej niż jeden właściwy organ, warunki i procedura udzielania pozwoleń były w pełni skoordynowane celem zagwarantowania skutecznego zintegrowanego podejścia do tej procedury przez wszystkie właściwe organy.

Artykuł 8

Decyzje

Bez uszczerbku dla innych wymogów ustanowionych w ustawodawstwie krajowym lub wspólnotowym, właściwe organy udzielają pozwoleń, które zawiera warunki gwarantujące, że instalacja spełnia wymogi niniejszej dyrektywy, lub, jeżeli ich nie spełnia, odmawiają udzielenia pozwolenia.

Wszystkie wydawane i zmieniane pozwolenia muszą zawierać szczegóły planów dotyczących ochrony powietrza, środowiska wodnego i gleby, jak określono w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 9

Warunki pozwolenia

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby pozwolenie obejmowało wszystkie środki niezbędne dla spełnienia wymogów art. 3 i 10 dotyczących udzielania pozwoleń w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości, poprzez ochronę powietrza, środowiska wodnego i gleby.

2. W przypadku nowej instalacji lub istotnej zmiany, do której odnosi się art. 4 dyrektywy 85/337/EWG, do celów udzielenia pozwolenia uwzględnia się wszelkie uzyskane w przedmiotowej kwestii informacje lub wnioski wyciągnięte zgodnie z art. 5, 6 i 7.

3. Pozwolenie obejmuje graniczne wielkości emisji dla substancji zanieczyszczających, w szczególności wymienionych w załączniku III, jakie mogą być emitowane z danej instalacji w znacznych ilościach, z uwzględnieniem ich właściwości i potencjału w zakresie przenoszenia zanieczyszczeń z jednego środowiska do innego (środowisko wodne, powietrze i gleba). W razie potrzeby pozwolenie zawiera właściwe wymogi, zapewniające ochronę gleby i wód gruntowych, oraz środki dotyczące gospodarki odpadami wytwarzanymi przez instalację. W stosownych przypadkach graniczne wielkości mogą zostać uzupełnione lub zastąpione równoważnymi parametrami lub środkami technicznymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.1997, s. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1).

W przypadku instalacji wymienionych w pkt 6.6 załącznika I graniczne wielkości emisji, ustanowione zgodnie z niniejszym ustępem, uwzględniają praktyczne czynniki, właściwe dla tych kategorii instalacji.

W przypadku gdy emisje gazów cieplarnianych z urządzeń są określone w załączniku I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾ w odniesieniu do czynności przeprowadzanych w tej instalacji, pozwolenie nie obejmuje dopuszczalnej wielkości emisji dla bezpośrednich emisji gazów, chyba że jest to niezbędne w celu zapewnienia, aby nie powodowane było znaczące zanieczyszczenie lokalne.

W odniesieniu do działań wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE, państwa członkowskie mogą zdecydować o nienakładaniu zobowiązań odnoszących się do efektywności energetycznej w odniesieniu do jednostek spalania energetycznego lub innych jednostek emitujących ditlenek węgla na miejscu.

W miarę potrzeby właściwy organ odpowiednio zmienia pozwolenie.

Akapit trzeci, czwarty i piąty nie mają zastosowania do instalacji tymczasowo wyłączonych z systemu handlu przydziałami gazów cieplarnianych we Wspólnocie zgodnie z art. 27 dyrektywy 2003/87/WE.

4. Bez uszczerbku dla art. 10 graniczne wielkości emisji i równoważne parametry oraz środki techniczne określone w ust. 3 opierają się na najlepszych dostępnych technikach, bez zalecania żadnej techniki czy szczególnej technologii, lecz z uwzględnieniem technicznych właściwości danej instalacji, jej geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska. We wszystkich przypadkach warunki pozwolenia obejmują przepisy dotyczące minimalizacji zanieczyszczeń o dużym zasięgu i zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym oraz zapewniają wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.

5. Pozwolenie obejmuje odpowiednie wymogi dotyczące mechanizmów monitorowania, określające metodologię i częstotliwość pomiarów, procedurę dokonywania oceny oraz obowiązek dostarczania właściwym organom danych niezbędnych do sprawdzenia zgodności z pozwoleniem.

W przypadku instalacji wymienionych w pkt 6.6 załącznika I środki określone w niniejszym ustępie mogą uwzględniać koszty i korzyści.

6. Pozwolenie obejmuje środki odnoszące się do warunków eksploatacji odbiegających od normalnych. W ten sposób, jeżeli

istnieje zagrożenie oddziaływaniem na środowisko, opracowany zostaje system w odniesieniu do rozruchu, przecieków, chwilowych przestojów i ostatecznego zaprzestania eksploatacji.

Pozwolenie może także zawierać tymczasowe odstępstwa od wymogów ust. 4, jeżeli plan naprawy, zatwierdzony przez właściwe organy, zapewnia spełnienie tych wymogów w terminie sześciu miesięcy oraz jeżeli projekt prowadzi do ograniczenia zanieczyszczenia.

7. Pozwolenie może obejmować inne szczególne warunki do celów niniejszej dyrektywy, jakie państwo członkowskie lub właściwe organy mogą uznać za odpowiednie.

8. Bez uszczerbku dla obowiązku wdrożenia procedury udzielania pozwoleń zgodnie z niniejszą dyrektywą, państwa członkowskie mogą określić pewne wymogi dla niektórych kategorii instalacji w ramach ogólnych wiążących zasad, zamiast uwzględniać je w warunkach odnoszących się do poszczególnych pozwoleń, z zastrzeżeniem, że zapewnione jest zintegrowane podejście oraz równoważny, wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.

Artykuł 10

Najlepsze dostępne techniki oraz normy jakości środowiska

W pozwoleniu wymaga się dodatkowych środków, w szczególności w przypadku gdy norma jakości środowiska narzuca bardziej rygorystyczne warunki niż te osiągnęte przez zastosowanie najlepszych dostępnych technik, bez uszczerbku dla innych środków, które mogą zostać podjęte w celu spełnienia norm jakości środowiska.

Artykuł 11

Zmiany w zakresie najlepszych dostępnych technik

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy śledziły lub były informowane o zmianach w zakresie najlepszych dostępnych technik.

Artykuł 12

Zmiany wprowadzane w instalacjach przez prowadzących

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby prowadzący informował właściwe organy o każdej planowanej zmianie w działaniu instalacji. W stosownych przypadkach właściwe organy uaktualniają pozwolenie lub warunki w odniesieniu do takiej instalacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2004/101/WE (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 18).

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, aby prowadzący nie przeprowadzał żadnych planowanych przez siebie istotnych zmian w działaniu instalacji, bez pozwolenia wydanego zgodnie z niniejszą dyrektywą. Wniosek o pozwolenie i decyzja właściwych organów muszą obejmować te części instalacji i aspekty wymienione w art. 6, na które taka zmiana może mieć wpływ. Odpowiednie przepisy art. 3, art. 6 do 10 oraz art. 15 ust. 1, 2 i 3 stosuje się z niezbędnymi zmianami.

Artykuł 13

Ponowne rozpatrzenie i aktualizacja warunków pozwolenia przez właściwe organy

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby właściwe organy okresowo poddawały warunki pozwolenia ponownemu rozpatrzeniu oraz, w miarę potrzeby, aktualizacji.

2. Ponowne rozpatrzenie podejmuje się w każdym przypadku, jeżeli:

- a) zanieczyszczenie powodowane przez instalację jest tak znaczne, że zachodzi konieczność skorygowania istniejących granicznych wielkości emisji dla danego pozwolenia lub uwzględnienia w pozwoleniu nowych wielkości granicznych;
- b) istotne zmiany w zakresie najlepszych dostępnych technik umożliwiają znaczne ograniczenie emisji bez narzucania nadmiernych kosztów;
- c) bezpieczeństwo eksploatacji wymaga zastosowania innych technik;
- d) nakazują tak nowe przepisy Wspólnoty lub ustawodawstwa krajowego.

Artykuł 14

Spełnienie warunków pozwolenia

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby:

- a) prowadzący, podczas eksploatacji instalacji, dotrzymywał warunków pozwolenia;
- b) prowadzący regularnie informował właściwe organy o wynikach monitorowania emisji oraz, aby bezzwłocznie

informował o każdym zdarzeniu czy wypadku mającym istotny wpływ na środowisko;

- c) prowadzący instalację udzielali przedstawicielom właściwych organów wszelkiej niezbędnej pomocy celem umożliwienia im przeprowadzenia inspekcji na terenie instalacji, pobrania próbek i zebrania wszelkich informacji niezbędnych im do wykonania swoich obowiązków w ramach niniejszej dyrektywy.

Artykuł 15

Dostęp do informacji i udział opinii publicznej w procedurze udzielania pozwoleń

1. Państwa członkowskie gwarantują, aby zainteresowana społeczność miała wczesne i skuteczne możliwości udziału w procedurze dotyczącej:

- a) wydawania pozwolenia dla nowych instalacji;
- b) wydawania pozwolenia na jakąkolwiek istotną zmianę;
- c) aktualizowania pozwolenia lub warunków pozwolenia dotyczącego instalacji, zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. a).

Procedura określona w załączniku V ma zastosowanie do celów takiego udziału.

2. Wyniki monitorowania emisji wymaganego na mocy warunków określonych w art. 9, pozostające w dyspozycji właściwych organów, są udostępniane opinii publicznej.

3. Zastosowanie ust. 1 i 2 uwarunkowane jest ograniczeniami ustanowionymi w art. 4 ust. 1, 2 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska ⁽¹⁾.

4. W przypadku podjęcia decyzji, właściwy organ informuje o niej społeczeństwo zgodnie z odpowiednimi procedurami, podając do wiadomości publicznej następujące informacje:

- a) treść decyzji, włączając kopię pozwolenia i wszelkich warunków oraz jakiegokolwiek późniejsze uaktualnienia; oraz
- b) uzasadnienie i przyczyny, na których oparta jest decyzja, w tym informacje dotyczące udziału społeczeństwa, po przeanalizowaniu obaw i opinii zainteresowanej społeczności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

Artykuł 16

Dostęp do wymiaru sprawiedliwości

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zgodnie z danym krajowym systemem prawnym członkowie zainteresowanej społeczności mieli dostęp do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo w celu kwestionowania zgodności z przepisami materialnymi i proceduralnymi decyzji, działań lub zaniechań, z zastrzeżeniem przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących udziału społeczeństwa, w następujących przypadkach:

- a) jeżeli mają wystarczający interes prawny; lub
 - b) jeżeli podnoszą naruszenie uprawnienia, gdy przepisy postępowania administracyjnego państwa członkowskiego wymagają tego jako warunku koniecznego.
2. Państwa członkowskie ustalają, na jakim etapie mogą być zaskarżane decyzje, działania lub zaniechania.
3. Państwa członkowskie ustalają, co stanowi wystarczający interes prawny lub naruszenie uprawnienia, zgodnie z celem udzielenia zainteresowanej społeczności szerokiego dostępu do wymiaru sprawiedliwości. W tym celu interes wszelkich organizacji pozarządowych działających na rzecz ochrony środowiska i spełniających wymagania przewidziane w prawie krajowym uważa się za wystarczający do celów ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.

Uznaje się również, że takie organizacje posiadają uprawnienia, które mogą być naruszone w rozumieniu ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu.

4. Przepisy niniejszego artykułu nie wykluczają możliwości wstępnej procedury odwoławczej przed organem administracyjnym oraz nie mają wpływu na wymóg wyczerpania administracyjnych procedur odwoławczych przed skorzystaniem z sądowych procedur odwoławczych, gdzie taki wymóg istnieje na mocy prawa krajowego.

Każda taka procedura jest uczciwa, sprawiedliwa, przeprowadzana bez zbędnej zwłoki i nie pociąga za sobą nadmiernych kosztów.

5. W celu zwiększenia skuteczności przepisów niniejszego artykułu państwa członkowskie zapewniają, aby praktyczne informacje dotyczące dostępu do administracyjnych i sądowych procedur odwoławczych były podawane do publicznej wiadomości.

Artykuł 17

Wymiana informacji

1. W związku z wymianą informacji państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby przysyłać Komisji co trzy lata, a po raz pierwszy przed dniem 30 kwietnia 2001 r., dostępne reprezentatywne dane na temat granicznych wielkości ustano-

wionych dla poszczególnych kategorii działalności zgodnie z załącznikiem I oraz, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące najlepszych dostępnych technik, na których podstawie te wielkości zostały określone, w szczególności zgodnie z przepisami art. 9. Przy każdej kolejnej okazji dane są uzupełniane zgodnie z procedurami ustanowionymi w ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Komisja organizuje między państwami członkowskimi a zainteresowanymi działami przemysłu wymianę informacji na temat najlepszych dostępnych technik, związanego z nimi monitorowania oraz zmian w przedmiotowym zakresie.

Komisja co trzy lata publikuje wyniki wymiany informacji.

3. Co trzy lata, po raz pierwszy w odniesieniu do okresu od 30 października 1999 r. do 30 października 2002 r. włącznie, państwa członkowskie przysyłają Komisji informacje dotyczące wdrożenia niniejszej dyrektywy w formie sprawozdania. Sprawozdanie sporządza się w oparciu o kwestionariusz lub wzór przygotowany przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizującej i racjonalizującej sprawozdania w sprawie wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska⁽¹⁾. Kwestionariusz lub wzór jest przysyłany państwom członkowskim sześć miesięcy przed początkiem okresu objętego sprawozdaniem. Sprawozdanie jest przekazywane Komisji w terminie dziewięciu miesięcy od zakończenia trzyletniego okresu, do którego odnosi się sprawozdanie.

Komisja publikuje sprawozdanie wspólnotowe dotyczące wdrożenia dyrektywy w terminie dziewięciu miesięcy od uzyskania sprawozdań od państw członkowskich.

Komisja przekazuje sprawozdanie wspólnotowe Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z ewentualnymi wnioskami.

4. Państwa członkowskie ustanawiają lub wyznaczają organ lub organy, które mają być odpowiedzialne za wymianę informacji na mocy ust. 1, 2 i 3, i powiadamiają o tym Komisję.

Artykuł 18

Skutki transgraniczne

1. W przypadku gdy państwo członkowskie jest świadome, że działanie instalacji może mieć istotny, negatywny wpływ na środowisko innego państwa członkowskiego lub kiedy państwo członkowskie, które może zostać istotnie narażone, tego żąda, państwo członkowskie, na którego terytorium został złożony wniosek o pozwolenie na podstawie art. 4 lub art. 12 ust. 2, przesyła temu innemu państwu członkowskiemu wszelkie wymagane informacje podane lub udostępnione zgodnie z załącznikiem V w tym samym czasie, w którym udostępnia je swoim własnym obywatelom. Informacje takie stanowią podstawę dla wszelkich koniecznych konsultacji w ramach dwustronnych stosunków między państwami członkowskimi i na zasadzie równości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 48. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

2. W ramach dwustronnych stosunków państwa członkowskie dopilnują, aby w przypadkach określonych w ust. 1, wnioski były również udostępniane na odpowiedni okres opinii publicznej narażonego państwa członkowskiego, tak aby miała ona prawo do przedstawienia swoich uwag na temat tych wniosków przed podjęciem decyzji przez właściwe organy.

3. Rezultaty wszelkich konsultacji na mocy ust. 1 i 2 muszą być wzięte pod uwagę przy podejmowaniu przez właściwy organ decyzji w sprawie wniosku.

4. Właściwy organ informuje każde państwo członkowskie, które było konsultowane na mocy ust. 1, o decyzji podjętej w sprawie wniosku i przesyła mu informacje określone w art. 15 ust. 4. Takie państwo członkowskie przyjmuje środki niezbędne dla zagwarantowania, że na jego terytorium informacje te zostaną udostępnione we właściwy sposób zainteresowanej społeczności.

Artykuł 19

Graniczne wielkości emisji we Wspólnocie

1. Jeżeli stwierdzono potrzebę działania na poziomie Wspólnoty, w szczególności na podstawie wymiany informacji przewidzianej w art. 17, Parlament Europejski i Rada stanowiąc na wniosek Komisji, określają graniczne wielkości emisji, zgodnie z procedurami ustanowionymi w Traktacie, w odniesieniu do:

a) kategorii instalacji wymienionych w załączniku I, z wyjątkiem składowisk odpadów objętych pkt 5.1 i 5.4 tego załącznika;

oraz

b) substancji zanieczyszczających środowisko, określonych w załączniku III.

2. Wobec braku wspólnotowych granicznych wielkości emisji określonych zgodnie z niniejszą dyrektywą dla instalacji wymienionych w załączniku I, jako minimalne graniczne wielkości emisji zgodne z niniejszą dyrektywą stosuje się odpowiednie graniczne wielkości emisji zawarte w dyrektywach wymienionych w załączniku II oraz innych przepisach wspólnotowych.

3. Bez uszczerbku dla wymogów niniejszej dyrektywy wymogi techniczne mające zastosowanie do składowisk objętych pkt 5.1 i 5.4 załącznika I zostały określone w dyrektywie

Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów ⁽¹⁾.

Artykuł 20

Przepisy przejściowe

1. Wobec istniejących instalacji w odniesieniu do działalności wymienionych w załączniku I, do czasu podjęcia przez właściwe organy środków wymaganych na mocy art. 5 niniejszej dyrektywy, stosuje się przepisy dyrektywy 84/360/EWG, przepisy art. 4, 5 i 6 ust. 2 i art. dyrektywy 2006/11/WE oraz odpowiednie przepisy dotyczące systemów pozwoleń zawarte w dyrektywach wymienionych w załączniku II bez uszczerbku dla wyjątków przewidzianych w dyrektywie 2001/80/WE.

2. Odpowiednie przepisy dotyczące systemów pozwoleń zawarte w dyrektywach wymienionych w załączniku II nie mają, w odniesieniu do działalności wymienionych w załączniku I, zastosowania do instalacji innych niż istniejące instalacje w rozumieniu art. 2 pkt 4.

3. Dyrektywa 84/360/EWG traci moc w dniu 30 października 2007 r.

Stanowiąc na wniosek Komisji, Rada lub Parlament Europejski wraz z Radą, w razie potrzeby, zmieniają odpowiednie przepisy dyrektyw wymienionych w załączniku II w celu dostosowania ich do wymogów niniejszej dyrektywy przed dniem 30 października 2007 r.

Artykuł 21

Przekazywanie informacji

Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 22

Uchylenie

Dyrektywa 96/61/WE, zmieniona aktami wymienionymi w załączniku VI część A, traci moc bez naruszenia zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do określonych w załączniku VI część B terminów przeniesienia dyrektyw do prawa krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

Odesłania do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VII.

Artykuł 24

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 15 stycznia 2008 r.

Artykuł 23

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

H.-G. PÖTTERING

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. LENARČIČ

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

KATEGORIE DZIAŁALNOŚCI PRZEMYSŁOWYCH OKREŚLONYCH W ART. 1

1. Niniejsza dyrektywa nie obejmuje instalacji lub części instalacji stosowanych do prac badawczo-rozwojowych oraz do próbnych badań nowych produktów i procesów.
2. Wartości progowe przedstawione poniżej zasadniczo odnoszą się do możliwości produkcyjnych lub wydajności produkcji. Jeżeli jeden prowadzący prowadzi kilka przedsięwzięć objętych tą samą podpozycją i z wykorzystaniem tej samej instalacji lub na tym samym terenie, możliwości takich przedsięwzięć sumują się.

1. Przemysł energetyczny

- 1.1. Instalacje energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 50 MW

- 1.2. Rafinerie ropy naftowej i gazu

- 1.3. Piece koksownicze

- 1.4. Zakłady gazyfikacji i skraplania węgla

2. Produkcja i obróbka metali

- 2.1. Instalacje prażenia lub spiekania rudy metalu (łącznie z rudą siarczkową)

- 2.2. Instalacje do produkcji surówki odlewniczej lub stali (pierwotny i wtórny wytop), łącznie z odlewaniem stałym, z wydajnością powyżej 2,5 ton na godzinę

- 2.3. Instalacje obróbki metali żelaznych:

- a) walcownia gorąca o wydajności przekraczającej 20 ton surówki na godzinę

- b) kuźnie z młotami o energii przekraczającej 50 kilodżuli na młot, gdzie stosowana energia cieplna przekracza 20 MW

- c) stosowanie metalowych powłok ochronnych z wsadem przekraczającym 2 tony surówki na godzinę

- 2.4. Odlewnie metali żelaznych z wydajnością przekraczającą 20 ton dziennie

- 2.5. Instalacje

- a) do produkcji surówki nieżelaznej z rud metali, koncentratów lub surowców wtórnych w wyniku procesów metalurgicznych, chemicznych i elektrolitycznych

- b) do wytopu, łącznie ze stapianiem, metali nieżelaznych, łącznie z produktami z odzysku, (rafinacja, odlewnictwo itd.), o wydajności topienia przekraczającej 4 tony dziennie dla ołowiu i kadmu lub 20 ton dziennie dla wszystkich innych metali

- 2.6. Instalacje do powierzchniowej obróbki metalu i materiałów z tworzyw sztucznych z wykorzystaniem procesów elektrolitycznych lub chemicznych, gdzie objętość zbiorników przekracza 30 m³

3. Przemysł mineralny

- 3.1. Instalacje do produkcji klinkieru cementowego w piecach rotacyjnych o wydajności przekraczającej 500 ton dziennie lub do produkcji wapna w piecach rotacyjnych o wydajności przekraczającej 50 ton dziennie, albo w innych piecach o wydajności powyżej 50 ton dziennie

- 3.2. Instalacje do produkcji azbestu i produktów na bazie azbestu

- 3.3. Instalacje do wytwarzania szkła, łącznie z włóknem szklanym, z wydajnością przetopu przekraczającą 20 ton dziennie
- 3.4. Instalacje do wytopu substancji mineralnych, łącznie z produkcją włókien mineralnych, o wydajności przekraczającej 20 ton dziennie
- 3.5. Instalacje do produkcji wyrobów ceramicznych przez wypalanie, w szczególności do produkcji dachówek, cegieł, cegieł ogniotrwałych, płytek, wyrobów kamionkowych i porcelany, o wydajności powyżej 75 ton dziennie, lub o pojemności pieca przekraczającej 4 m³, o gęstości powyżej 300 kg/m³ na piec

4. Przemysł chemiczny

Produkcja w rozumieniu kategorii działalności objętych niniejszą sekcją oznacza produkcję na skalę przemysłową, polegającą na chemicznej obróbce substancji lub grup substancji wymienionych w pkt 4.1–4.6

- 4.1. Instalacje chemiczne do produkcji podstawowych związków organicznych, takich jak:
- a) węglowodory proste (łańcuchowe lub pierścieniowe, nasycone lub nienasycone, alifatyczne lub aromatyczne)
 - b) węglowodory zawierające tlen, takie jak alkohole, aldehydy, ketony, kwasy karboksylowe, estry, octany, eter, nadtlarki, żywice epoksydowe
 - c) węglowodory siarkawe
 - d) węglowodory azotowe, takie jak aminy, amidy, związki azotawe, nitrozwiązki lub związki azotanu, nitryle, izocyjanki
 - e) węglowodory zawierające fosfor
 - f) węglowodory halogenowe
 - g) związki metaloorganiczne
 - h) podstawowe tworzywa sztuczne (polimery, włókna syntetyczne i włókna na bazie celulozy)
 - i) kauczuki syntetyczne
 - j) farby i pigmenty
 - k) produkty i środki powierzchniowo czynne
- 4.2. Instalacje chemiczne do produkcji podstawowych substancji nieorganicznych, takich jak:
- a) gazy, takie jak amoniak, chlor lub chlorowodory, fluor lub fluorowodory, tlenki węgla, związki siarki, tlenki azotu, wodór, dwutlenek siarki, chlorek karbonylu
 - b) kwasy, takie jak kwas chromowy, fluorowodorowy, fosforowy, azotowy, solny, siarkowy, oleum, kwasy siarkawe
 - c) zasady, takie jak wodorotlenek amonu, wodorotlenek potasu, wodorotlenek sodu
 - d) sole, takie jak chlorek amonu, chloran potasu, węglan potasu, węglan sodu, peroksoboran, azotan srebra
 - e) niemetały, tlenki metali lub inne związki nieorganiczne, takie jak węgiel wapnia, silikon, węgiel silikonu

- 4.3. Instalacje chemiczne do produkcji nawozów na bazie fosforu, azotu i potasu (nawozy proste lub złożone)
- 4.4. Instalacje chemiczne do produkcji podstawowych środków ochrony roślin i biocydów
- 4.5. Instalacje wykorzystujące procesy chemiczne lub biologiczne do produkcji podstawowych produktów farmaceutycznych
- 4.6. Instalacje chemiczne do produkcji materiałów wybuchowych

5. Gospodarka odpadami

Bez uszczerbku dla art. 11 dyrektywy 2006/12/WE lub art. 3 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych ⁽¹⁾:

- 5.1. Instalacje do unieszkodliwiania lub odzysku odpadów niebezpiecznych określonych w wykazie określonym w art. 1 ust. 4 dyrektywy 91/689/EWG, określonych w załącznikach II A i II B (działanie R1, R5, R6, R8 i R9) do dyrektywy 2006/12/WE oraz w dyrektywie Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych ⁽²⁾, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie
- 5.2. Instalacje do spalania odpadów komunalnych (odpady z gospodarstw domowych i podobne odpady z działalności handlowo-usługowej i odpady przemysłowe i instytucjonalne), o wydajności przekraczającej 3 tony na godzinę
- 5.3. Instalacje do unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne, określone w załączniku II A do dyrektywy 2006/12/WE, pozycje D8 i D9, o wydajności przekraczającej 50 ton dziennie
- 5.4. Składowiska odpadów przyjmujące ponad 10 ton odpadów dziennie lub o całkowitej pojemności przekraczającej 25 000 ton, z wyjątkiem składowisk odpadów obojętnych

6. Inne rodzaje działalności

6.1. Zakłady przemysłowe do produkcji:

- a) pulpy drzewnej lub innych materiałów włóknistych
- b) papieru i tektury, o wydajności przekraczającej 20 ton dziennie

6.2. Zakłady obróbki wstępnej (mycie, bielienie, merceryzacja) lub barwienia włókien albo materiałów włókienniczych, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie

6.3. Zakłady garbowania skór, o wydajności przekraczającej 12 ton produktu końcowego dziennie

6.4. a) Rzeźnie, w których produkcja tusz przekracza 50 ton dziennie

b) Produkcja i przetwórstwo produktów spożywczych lub środków żywienia zwierząt z:

- surowców pochodzenia zwierzęcego (innych niż mleko), o wydajności dziennej przekraczającej 75 ton produktu końcowego
- surowców pochodzenia roślinnego, o wydajności dziennej przekraczającej 200 ton (średnia roczna) produktu końcowego

c) Zakłady produkcji i przetwórstwa mleka, o ilości otrzymywanego mleka przekraczającej 200 ton dziennie (średnia roczna)

⁽¹⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 20. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 166/2006 (Dz.U. L 33 z 4.2.2006, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, s. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/76/WE (Dz.U. L 332 z 28.12.2000, s. 91).

- 6.5. Instalacje do unieszkodliwiania lub recyklingu zwierząt padłych oraz odpadów zwierzęcych, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie
- 6.6. Instalacje do intensywnej hodowli drobiu i świń, wyposażone w więcej niż:
- a) 40 000 miejsc dla drobiu
 - b) 2 000 miejsc dla tuczników (powyżej 30 kg), lub
 - c) 750 miejsc dla macior
- 6.7. Instalacje do powierzchniowej obróbki substancji, przedmiotów lub produktów, z wykorzystaniem rozpuszczalników organicznych, w szczególności do obróbki, drukowania, powlekania, odtłuszczania, uszczelniania, klejenia, malowania, czyszczenia lub impregnowania, o wydajności przekraczającej 150 kg na godzinę lub przekraczającej 200 ton rocznie
- 6.8. Instalacje do produkcji węgla (twardego palonego) lub elektrografitu, w drodze spalania lub grafityzacji
-

ZAŁĄCZNIK II

LISTA DYREKTYW OKREŚLONYCH W ART. 19 UST. 2 I 3 ORAZ W ART. 20

1. Dyrektywa Rady 87/217/EWG z dnia 19 marca 1987 r. w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu
 2. Dyrektywa Rady 82/176/EWG z dnia 22 marca 1982 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z przemysłu elektrolizy chlorków metali alkalicznych
 3. Dyrektywa Rady 83/513/EWG z dnia 26 września 1983 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów kadmu
 4. Dyrektywa Rady 84/156/EWG z dnia 8 marca 1984 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z sektorów innych niż przemysł elektrolizy chlorków metali alkalicznych
 5. Dyrektywa Rady 84/491/EWG z dnia 9 października 1984 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów heksachlorocycloheksanu
 6. Dyrektywa Rady 86/280/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów niektórych substancji niebezpiecznych zawartych w wykazie I załącznika do dyrektywy 76/464/EWG
 7. Dyrektywa 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów
 8. Dyrektywa Rady 92/112/EWG z dnia 15 grudnia 1992 r. w sprawie procedur harmonizacji programów na rzecz ograniczenia i ostatecznego wyeliminowania zanieczyszczeń powodowanych przez odpady z przemysłu tlenu tytanu
 9. Dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania
 10. Dyrektywa 2006/11/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty
 11. Dyrektywa 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów
 12. Dyrektywa Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych
 13. Dyrektywa Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych
 14. Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów
-

ZAŁĄCZNIK III

INDYKATYWNY WYKAZ GŁÓWNYCH SUBSTANCJI ZANIECZYSZCZAJĄCYCH, KTÓRE MAJĄ BYĆ UWZGLĘDNIANE PRZY USTALANIU GRANICZNYCH WIELKOŚCI EMISJI**Powietrze**

1. Dwutlenek siarki i inne związki siarki
2. Tlenki azotu i inne związki azotu
3. Tlenek węgla
4. Lotne związki organiczne
5. Metale i ich związki
6. Pył
7. Azbest (pył zawieszony włókna)
8. Chlor i jego związki
9. Fluor i jego związki
10. Arsen i jego związki
11. Cyjanki
12. Substancje i preparaty, co do których udowodniono, że posiadają właściwości rakotwórcze i mutagenne lub właściwości, które mogą wpłynąć na rozmnażanie drogą powietrzną
13. Polichlorowane dwubenziodioksyny i polichlorowane dwubenzofurany

Woda

1. Związki chloroorganiczne i substancje mogące tworzyć takie związki w środowisku wodnym
 2. Związki fosforoorganiczne
 3. Związki cynoorganiczne
 4. Substancje i preparaty, co do których udowodniono, że posiadają właściwości rakotwórcze i mutagenne lub właściwości, które mogą wpływać na rozmnażanie w lub przez środowisko wodne
 5. Węglowodory trwałe oraz trwałe i bioakumulacyjne, toksyczne substancje organiczne
 6. Cyjanki
 7. Metale i ich związki
 8. Arsen i jego związki
 9. Biocydy i środki ochrony roślin
 10. Materiały zawieszone
 11. Substancje, które przyczyniają się do eutrofizacji (zwłaszcza azotany i fosforany)
 12. Substancje, które mają niepożądany wpływ na równowagę tlenową (oraz można dokonywać ich pomiaru z wykorzystaniem parametrów, takich jak biochemiczne zapotrzebowanie tlenu, ChZT itd.)
-

ZAŁĄCZNIK IV

Okoliczności, które należy uwzględnić, ogólnie lub w szczególnych przypadkach, przy ustalaniu najlepszych dostępnych technik określonych w art. 2 ust. 12, mając na uwadze możliwe koszty i korzyści z zastosowania środka oraz zasady ostrożności i zapobiegania:

- 1) wykorzystanie technologii o niskiej ilości odpadów;
 - 2) wykorzystanie substancji mniej niebezpiecznych;
 - 3) zwiększanie odzysku i recyklingu substancji wytwarzanych i wykorzystywanych w procesie oraz odpadów, w stosownych przypadkach;
 - 4) porównywalne procesy, urządzenia lub metody działania, które zostały wypróbowane i odniosły sukces na skalę przemysłową;
 - 5) postęp technologiczny i rozwój wiedzy;
 - 6) charakter, skutki i wielkość danych emisji;
 - 7) terminy przekazania do eksploatacji nowych lub istniejących instalacji;
 - 8) czas potrzebny do wprowadzenia najlepszych dostępnych technik;
 - 9) zużycie i właściwości surowców (łącznie z wodą) wykorzystywanych w procesie oraz wydajność energetyczna;
 - 10) potrzeba zapobiegania lub ograniczania do minimum całkowitego wpływu emisji na środowisko oraz związanych z tym zagrożeń;
 - 11) potrzeba zapobiegania awariom oraz minimalizowania skutków dla środowiska;
 - 12) informacje publikowane przez Komisję na mocy art. 17 ust. 2 akapit drugi lub przez organizacje międzynarodowe.
-

ZAŁĄCZNIK V

UDZIAŁ SPOŁECZEŃSTWA W PODEJMOWANIU DECYZJI

1. Społeczeństwo jest informowane (poprzez ogłoszenia publiczne lub inne właściwe środki, takie jak media elektroniczne, gdy są dostępne) o następujących kwestiach w procedurze podejmowania decyzji lub, najpóźniej, kiedy tylko informacje mogą być należycie dostarczone:
 - a) wniosek o pozwolenie lub, jeżeli zaistnieją takie przypadki, propozycja uaktualnienia pozwolenia lub warunków pozwolenia zgodnie z art. 15 ust. 1, włączając opis elementów wymienionych w art. 6 ust. 1;
 - b) gdzie znajduje zastosowanie, fakt, że decyzja poddana jest krajowej lub transgranicznej ocenie wpływu na środowisko lub konsultacjom między państwami członkowskimi zgodnie z art. 18;
 - c) dane szczegółowe właściwych organów odpowiedzialnych za podejmowanie decyzji, tych, od których można uzyskać istotne informacje, tych, do których mogą być przedkładane komentarze i zapytania oraz szczegóły harmonogramu na przekazanie komentarzy lub zapytań;
 - d) charakter możliwych decyzji lub, jeżeli jest tylko jedna, projektu decyzji;
 - e) gdzie znajdują zastosowanie, szczegóły odnoszące się do propozycji dotyczącej aktualizacji pozwolenia lub warunków pozwolenia;
 - f) wskazania czasu i miejsc, gdzie lub za pomocą których istotne informacje są udostępniane;
 - g) szczegóły uzgodnień dotyczących udziału społeczeństwa, wydane na mocy ust. 5.
 2. Państwa członkowskie zapewniają, że w odpowiednich ramach czasowych następujące informacje są podawane do wiadomości zainteresowanej społeczności:
 - a) zgodnie z ustawodawstwem krajowym, główne sprawozdania i porady wydane właściwemu organowi lub organom w czasie, gdy zainteresowana społeczność była informowana zgodnie z pkt 1;
 - b) zgodnie z przepisami dyrektywy 2003/4/WE, informacje inne niż te określone w pkt 1, które mają związek z decyzją zgodnie z art. 8 oraz które są udostępniane tylko po czasie, gdy zainteresowana społeczność została poinformowana zgodnie z pkt 1.
 3. Zainteresowana społeczność uprawniona jest do przekazania właściwym organom komentarzy i opinii przed podjęciem decyzji.
 4. Rezultaty konsultacji przeprowadzonych na mocy niniejszego załącznika muszą być wzięte pod uwagę w momencie podejmowania decyzji.
 5. Szczegółowe regulacje dotyczące informowania społeczeństwa (na przykład poprzez rozlepianie plakatów w obrębie określonego promienia lub publikację w lokalnych gazetach) oraz konsultacji z zainteresowaną społecznością (na przykład poprzez pisemne propozycje lub w drodze publicznego zapytania), są ustalane przez państwa członkowskie. Przewidziane są odpowiednie ramy czasowe dla różnych faz, dające wystarczającą ilość czasu dla poinformowania społeczeństwa oraz zainteresowanej społeczności, aby przygotowało i skutecznie uczestniczyło w podejmowaniu decyzji dotyczących środowiska, z zastrzeżeniem przepisów niniejszego załącznika.
-

ZAŁĄCZNIK VI

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i jej kolejne zmiany (określone w art. 22)

Dyrektywa Rady 96/61/WE
(Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26).

Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17).

wyłącznie art. 4 i załącznik II

Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 275 z 25.10.2003, str. 32).

wyłącznie art. 26

Rozporządzenie (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

wyłącznie załącznik III pkt 61)

Rozporządzenie (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 33 z 4.2.2006, str. 1).

wyłącznie art. 21 ust. 2

CZĘŚĆ B

Lista terminów przeniesienia do prawa krajowego (określonych w art. 22)

Dyrektywa	Termin przeniesienia
96/61/WE	30 października 1999 r.
2003/35/WE	25 czerwca 2005 r.
2003/87/WE	31 grudnia 2003 r.

ZAŁĄCZNIK VII

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 96/61/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2 słowa wstępne	art. 2 słowa wstępne
art. 2 pkt 1–9	art. 2 pkt 1–9
art. 2 pkt 10 lit. a)	art. 2 pkt 10
art. 2 pkt 10 lit. b)	art. 2 pkt 11
art. 2 pkt 11 akapit pierwszy słowa wstępne	art. 2 pkt 12 akapit pierwszy słowa wstępne
art. 2 pkt 11 akapit pierwszy tiret pierwsze	art. 2 pkt 12 akapit pierwszy lit. a)
art. 2 pkt 11 akapit pierwszy tiret drugie	art. 2 pkt 12 akapit pierwszy lit. b)
art. 2 pkt 11 akapit pierwszy tiret trzecie	art. 2 pkt 12 akapit pierwszy lit. c)
art. 2 pkt 11 akapit drugi	art. 2 pkt 12 akapit drugi
art. 2 pkt 12	art. 2 pkt 13
art. 2 pkt 13	art. 2 pkt 14
art. 2 pkt 14	art. 2 pkt 15
art. 3 akapit pierwszy	art. 3 ust. 1
art. 3 akapit drugi	art. 3 ust. 2
art. 4	art. 4
art. 5	art. 5
art. 6 ust. 1 akapit pierwszy słowa wstępne	art. 6 ust. 1 akapit pierwszy słowa wstępne
art. 6 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze do tiret dziesiąte	art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–j)
art. 6 ust. 1 akapit drugi	art. 6 ust. 1 akapit drugi
art. 6 ust. 2	art. 6 ust. 2
art. 7 do 12	art. 7 do 12
art. 13 ust. 1	art. 13 ust. 1
art. 13 ust. 2 słowa wstępne	art. 13 ust. 2 słowa wstępne
art. 13 ust. 2 tiret pierwsze do tiret czwarte	art. 13 ust. 2 lit. a)–d)
art. 14 słowa wstępne	art. 14 słowa wstępne
art. 14 tiret pierwsze do tiret trzecie	art. 14 lit. a)–c)
art. 15 ust. 1 akapit pierwszy słowa wstępne	art. 15 ust. 1 akapit pierwszy słowa wstępne
art. 15 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze do tiret trzecie	art. 15 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–c)
art. 15 ust. 1 akapit drugi	art. 15 ust. 1 akapit drugi
art. 15 ust. 2	art. 15 ust. 2
art. 15 ust. 4	art. 15 ust. 3
art. 15 ust. 5	art. 15 ust. 4
art. 15a akapit pierwszy słowa wstępne i słowa końcowe	art. 16 ust. 1
art. 15a akapit pierwszy lit. a) i b)	art. 16 ust. 1 lit. a) i b)

Dyrektywa 96/61/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 15a akapit drugi	art. 16 ust. 2
art. 15a akapit trzeci pierwsze i drugie zdanie	art. 16 ust. 3 akapit pierwszy
art. 15a akapit trzeci trzecie zdanie	art. 16 ust. 3 akapit drugi
art. 15a akapit czwarty	art. 16 ust. 4 akapit pierwszy
art. 15a akapit piąty	art. 16 ust. 5 akapit drugi
art. 15a akapit szósty	art. 16 ust. 5
art. 16	art. 17
art. 17	art. 18
art. 18 ust. 1 słowa wstępne i słowa końcowe	art. 19 ust. 1
art. 18 ust. 1 tiret pierwsze i tiret drugie	art. 19 ust. 1 lit. a) i b)
art. 18 ust. 2 akapit pierwszy	art. 19 ust. 2
art. 18 ust. 2 akapit drugi	art. 19 ust. 3
art. 19	—
art. 20 ust. 1	art. 20 ust. 1
art. 20 ust. 2	art. 20 ust. 2
art. 20 ust. 3 akapit pierwszy	art. 20 ust. 3 akapit pierwszy
art. 20 ust. 3 akapit drugi	—
art. 20 ust. 3 akapit trzeci	art. 20 ust. 3 akapit drugi
art. 21 ust. 1	—
art. 21 ust. 2	art. 21
—	art. 22
art. 22	art. 23
art. 23	art. 24
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik II
załącznik III	załącznik III
załącznik IV	załącznik IV
załącznik V	załącznik V
—	załącznik VI
—	załącznik VII

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2008/2/WE**z dnia 15 stycznia 2008 r.****w sprawie pola widzenia i wycieraczek szyb przednich w kołowych ciągnikach rolniczych i leśnych****(Wersja skodyfikowana)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 74/347/EWG z dnia 25 czerwca 1974 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do pola widzenia i wycieraczek szyb przednich w kołowych ciągnikach rolniczych lub leśnych ⁽³⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽⁴⁾. W celu zapewnienia jej jasności i zrozumiałości należy sporządzić jej wersję ujednoliconą.
- (2) Dyrektywa 74/347/EWG jest jedną ze szczegółowych dyrektyw dotyczących systemu homologacji typu WE, o którym mowa w dyrektywie Rady 74/150/EWG, zastąpionej przez dyrektywę 2003/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie homologacji typu ciągników rolniczych lub leśnych, ich przyczep i wymiennych holowanych maszyn, łącznie z ich układami, częściami i oddzielnymi zespołami technicznymi ⁽⁵⁾, i określa normy techniczne dotyczące projektowania i budowy ciągników rolniczych i leśnych w odniesieniu do pola widzenia i wycieraczek szyb przednich. Te normy techniczne dotyczą zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w celu umożliwienia stosowania dla wszystkich typów traktorów procedury

homologacji typu WE, o której mowa w dyrektywie 2003/37/WE. W związku z tym przepisy dyrektywy 2003/37/WE odnoszące się do ciągników rolniczych i leśnych, ich przyczep i wymiennych holowanych maszyn, łącznie z ich układami, częściami i oddzielnymi zespołami technicznymi, mają zastosowanie do niniejszej dyrektywy.

- (3) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów transpozycji do prawa krajowego i stosowania dyrektyw określonych w załączniku II część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. „Ciągnik rolniczy lub leśny” oznacza każdy pojazd silnikowy, wyposażony w koła lub gąsienice, mający co najmniej dwie osie, którego główna funkcja polega na mocy pociągowej i który został specjalnie skonstruowany w celu holowania, pchania, przewożenia lub napędzania niektórych narzędzi, maszyn lub przyczep, przeznaczonych do stosowania w rolnictwie lub leśnictwie. Może on być wyposażony w celu przewożenia rzeczy i osób.

2. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie jedynie do ciągników określonych w ust. 1, które są wyposażone w ogumienie pneumatyczne i posiadają maksymalną prędkość konstrukcyjną między 6 a 40 km/godz.

Artykuł 2

Państwa członkowskie nie mogą odmówić przyznania homologacji typu WE ani homologacji krajowej ciągnika z przyczyn dotyczących wycieraczek szyby przedniej, jeżeli spełniają one wymogi określone w załączniku I.

Artykuł 3

Państwa członkowskie nie mogą odmówić rejestracji ani zakazać sprzedaży, wprowadzenia do eksploatacji albo używania ciągników z przyczyn dotyczących wycieraczek szyby przedniej, o ile spełniają one wymagania określone w załączniku I.

Artykuł 4

Zmiany niezbędne w celu dostosowania do postępu technicznego wymogów określonych w załączniku I przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 20 ust. 2 dyrektywy 2003/37/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 13.7.2007, s. 35.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 17 grudnia 2007 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 191 z 15.7.1974, s. 5. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 277 z 10.10.1997, s. 24).

⁽⁴⁾ Zob. załącznik II część A.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 171 z 9.7.2003, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/96/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 81).

Artykuł 5

Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w zakresie objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 6

Dyrektywa 74/347/EWG, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku II część A, traci moc, bez naruszenia zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów transpozycji do prawa krajowego i terminów rozpoczęcia stosowania dyrektyw określonych w załączniku II część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 7

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą dyrektywę stosuje się od dnia 1 maja 2008 r.

Artykuł 8

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 15 stycznia 2008 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady
J. LENARČIČ
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

POLE WIDZENIA

DEFINICJE I WYMOGI

1. DEFINICJE

1.1. Pole widzenia

„Pole widzenia” oznacza wszystkie kierunki do przodu i na boki, w których kierowca ciągnika może widzieć.

1.2. Punkt odniesienia

„Punkt odniesienia” oznacza teoretyczną pozycję, określoną konwencjonalnie, oczu kierowcy hipotetycznie skierowanych na pojedynczy punkt. Punkt odniesienia znajduje się na płaszczyźnie równoległej do wzdłużnej płaszczyzny symetrii ciągnika i przechodzącej przez środek siedzenia, 700 mm pionowo ponad punkt przecięcia wspomnianej płaszczyzny z powierzchnią siedzenia oraz w kierunku części biodrowej 270 mm od płaszczyzny pionowej przechodzącej przez przednią krawędź powierzchni siedzenia i prostopadłej do wzdłużnej płaszczyzny symetrii ciągnika (rys. 1). Tak określony punkt odniesienia dotyczy siedzenia niezajętego przez kierowcę oraz znajdującego się w pozycji pierwotnej, określonej przez producenta ciągnika.

1.3. Półokrąg pola widzenia

„Półokrąg pola widzenia” oznacza półokrąg wyznaczony przez promień 12 m wokół punktu znajdującego się na płaszczyźnie poziomej drogi, pionowo poniżej punktu odniesienia, w taki sposób, że gdy patrzy się w kierunku ruchu pojazdu, łuk półokręgu znajduje się przed ciągnikiem, podczas gdy średnica ograniczająca półokrąg tworzy kąt prosty ze wzdłużną osią ciągnika (rys. 2).

1.4. Efekt maskujący

„Efekt maskujący” oznacza cięciwy obszarów półokręgu pola widzenia, których nie można zobaczyć z powodu elementów konstrukcyjnych takich jak słupki dachowe, nawiewy powietrza lub kominy wydechowe i obramowanie szyby przedniej.

1.5. Obszar widzenia

„Obszar widzenia” oznacza część widoczności ograniczoną:

1.5.1. od góry,

przez płaszczyznę poziomą przechodzącą przez punkt odniesienia;

1.5.2. w płaszczyźnie drogi,

przez strefę leżącą poza półokręgiem pola widzenia oraz stanowiącą kontynuację obszaru półokręgu pola widzenia, której cięciwa ma długość 9,5 m i jest prostopadła do płaszczyzny równoległej do wzdłużnej płaszczyzny symetrii ciągnika przechodzącej przez środek siedzenia kierowcy i jest podzielona w połowie przez wspomnianą płaszczyznę.

1.6. Obszar czyszczenia wycieraczek szyby przedniej

„Obszar czyszczenia wycieraczek szyby przedniej” oznacza obszar zewnętrznej powierzchni szyby przedniej czyszczonej przez wycieraczki szyby przedniej.

2. WYMOGI

2.1. Ogólne

Ciągnik musi być skonstruowany i wyposażony w sposób zapewniający kierowcy w trakcie jego użytkowania na drodze, jak również w gospodarstwie i do celów leśnych, odpowiednią widoczność, zgodnie ze standardowymi warunkami dotyczącymi użytkowania ciągników w ruchu drogowym oraz w polu i w lesie. Widoczność jest uznawana za prawidłową, w przypadku gdy kierowca może, w możliwie największym stopniu, zobaczyć część każdego z przednich kół oraz gdy są spełnione następujące wymagania.

2.2. Sprawdzanie pola widzenia

2.2.1. Postępowanie w przypadku określania efektów maskujących

- 2.2.1.1. Ciągnik należy umieścić na płaszczyźnie poziomej w sposób przedstawiony na rysunku 2. Na równoległej płaszczyźnie pomocniczej należy zamontować w odległości 65 mm od siebie dwa źródła światła, np. 2×150 W, 12 V, symetrycznie wobec punktu odniesienia. Płaszczyzna pomocnicza musi w swoim środkowym punkcie być obrotowa wobec osi pionowej przechodzącej przez punkt odniesienia. Do celów dokonania pomiaru efektów maskujących płaszczyzna pomocnicza musi być ustawiona w sposób zapewniający, iż linia łącząca dwa źródła światła jest prostopadła do linii łączącej element maskujący z punktem odniesienia.

Nakładające się obrazy elementu maskującego wyświetlane w półokręgu pola widzenia, gdy źródła światła włączone są równocześnie lub przemiennie muszą być mierzone zgodnie z pkt 1.4 (rys. 3).

- 2.2.1.2. Efekty maskujące nie mogą przekroczyć 700 mm.

- 2.2.1.3. Efekty maskujące, powodowane przez sąsiednie części składowe, mające powyżej 80 mm szerokości, muszą być tak skonfigurowane, aby zachowany był odstęp nie mniejszy niż 2 200 mm – mierzony jako cięciwa półokręgu pola widzenia – między środkami dwóch efektów maskujących.

- 2.2.1.4. W półokręgu pola widzenia może znajdować się nie więcej niż sześć efektów maskujących, jak również nie więcej niż dwa takie efekty mogą znajdować się wewnątrz obszaru widzenia zdefiniowanego w pkt 1.5.

- 2.2.1.5. Poza obszarem pola widzenia dopuszcza się efekty maskujące przekraczające 700 mm, ale nieprzekraczające 1 500 mm, jeżeli nie ma możliwości przeprojektowania lub przemieszczenia powodujących ich części składowych; z każdej strony mogą występować maksymalnie albo dwa takie efekty maskujące, z których jeden nie przekracza 700 mm, a drugi 1 500 mm, albo też takie dwa efekty maskujące, z których żaden nie przekracza 1 200 mm.

- 2.2.1.6. Martwe strefy wywołane zastosowaniem homologowanych typów lusterek wstecznych można pominąć, o ile lusterka są zaprojektowane w sposób uniemożliwiający ich inne zamontowanie.

2.2.2. Matematyczne określenie efektów maskujących do celów widzenia obuocznego:

- 2.2.2.1. alternatywnie do procedury określonej w pkt 2.2.1. fakt zatwierdzenia poszczególnych efektów maskujących można określić w sposób matematyczny. Wymagania pkt 2.2.1.2 - 2.2.1.6. stosuje się w odniesieniu do wielkości, rozkładu oraz liczby efektów maskujących;

- 2.2.2.2. przy widzeniu obuocznym gdy odległość międzyoczną jest równa 65 mm, efekt maskujący wyrażony w mm określa wzór:

$$v = \frac{b - 65}{a} \times 12\,000 + 65$$

gdzie:

a oznacza odległość w milimetrach między elementem utrudniającym widzenie a punktem odniesienia, mierzoną wzdłuż promienia wzroku łączącego punkt odniesienia, środek elementu oraz obwód półokręgu pola widzenia oraz

b oznacza szerokość w milimetrach elementu utrudniającego widzenie, mierzoną poziomo i pionowo do promienia widzenia.

2.3. Metody badań określone w pkt 2.2. można zastąpić innymi metodami badania, jeśli można wykazać, iż są równorzędne.

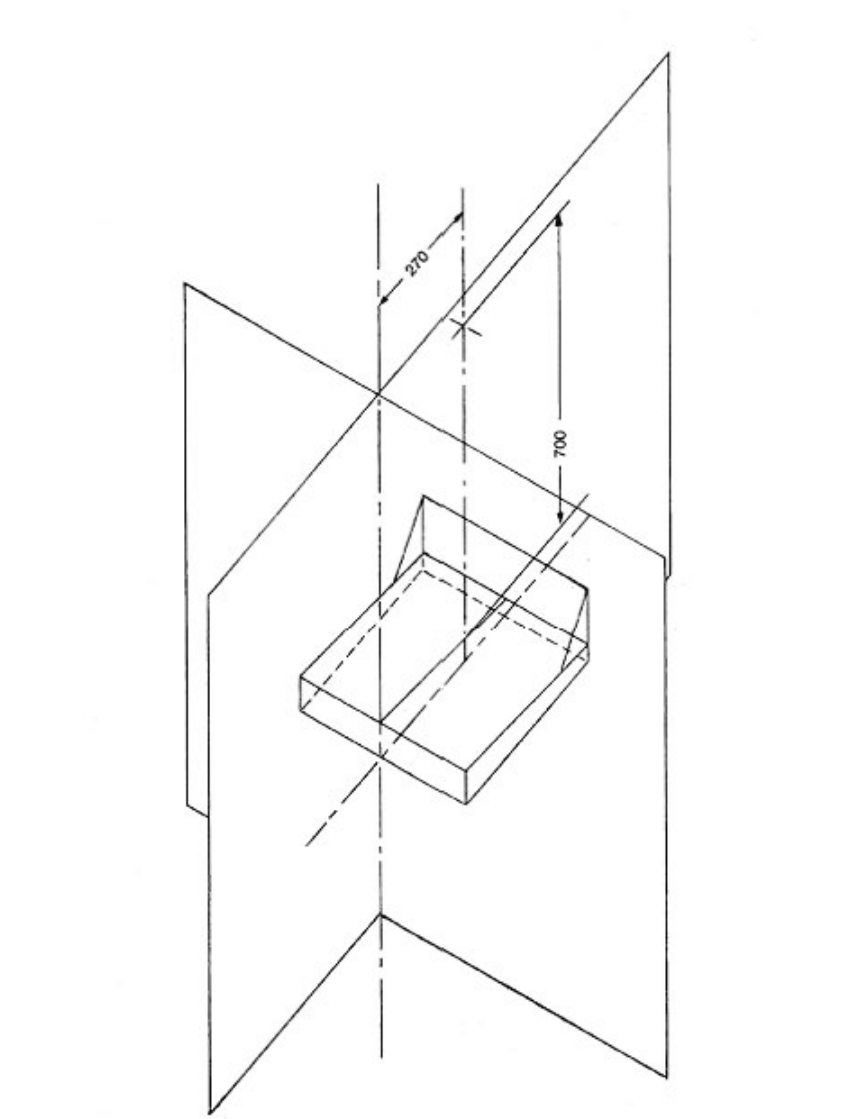
2.4. **Przezroczysty obszar szyby przedniej**

Do celów określenia efektów maskujących w obszarze pola widzenia efekty maskujące spowodowane obramowaniem szyby przedniej i każdą inną przeszkodą mogą, zgodnie z przepisami pkt 2.2.1.4, być uznane za pojedynczy efekt, pod warunkiem że odległość między najdalszymi punktami tego efektu maskującego nie przekracza 700 mm.

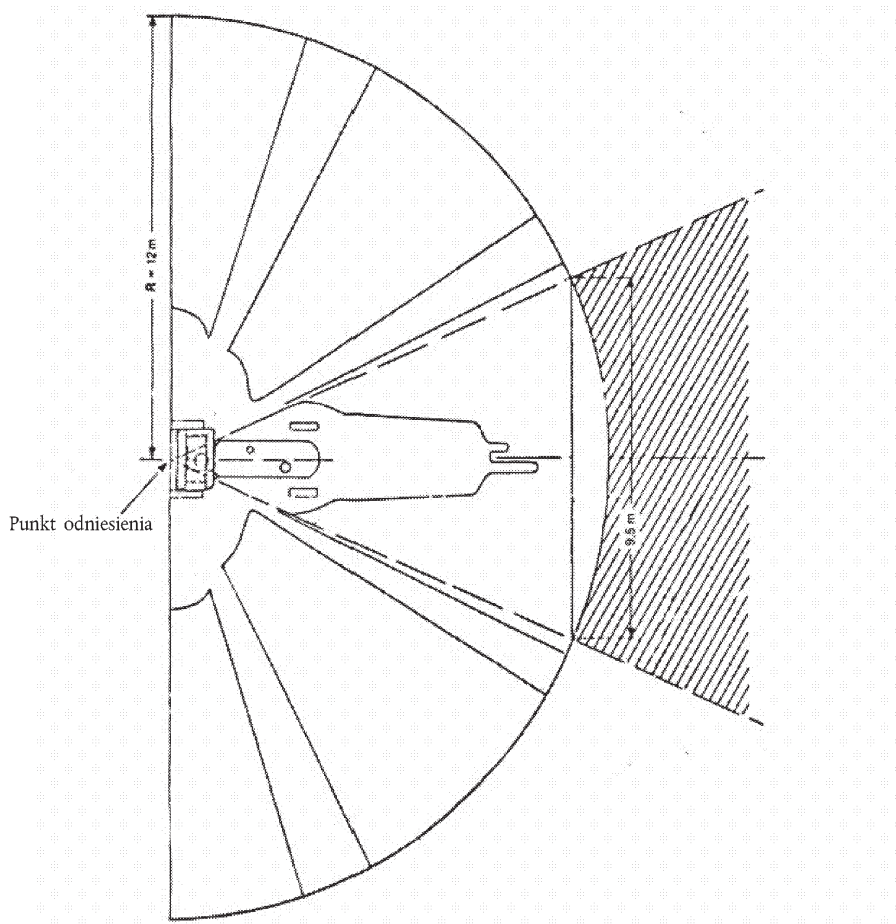
2.5. **Wycieraczki szyby przedniej**

2.5.1. Ciągniki mające szyby przednie muszą być również wyposażone w napędzane wycieraczki szyb przednich. Obszar przez nie czyszczony musi zapewniać niezakłóconą widoczność w kierunku do przodu odpowiadającą cięciwie półokręgu pola widzenia o długości co najmniej 8 m w obszarze widzenia.

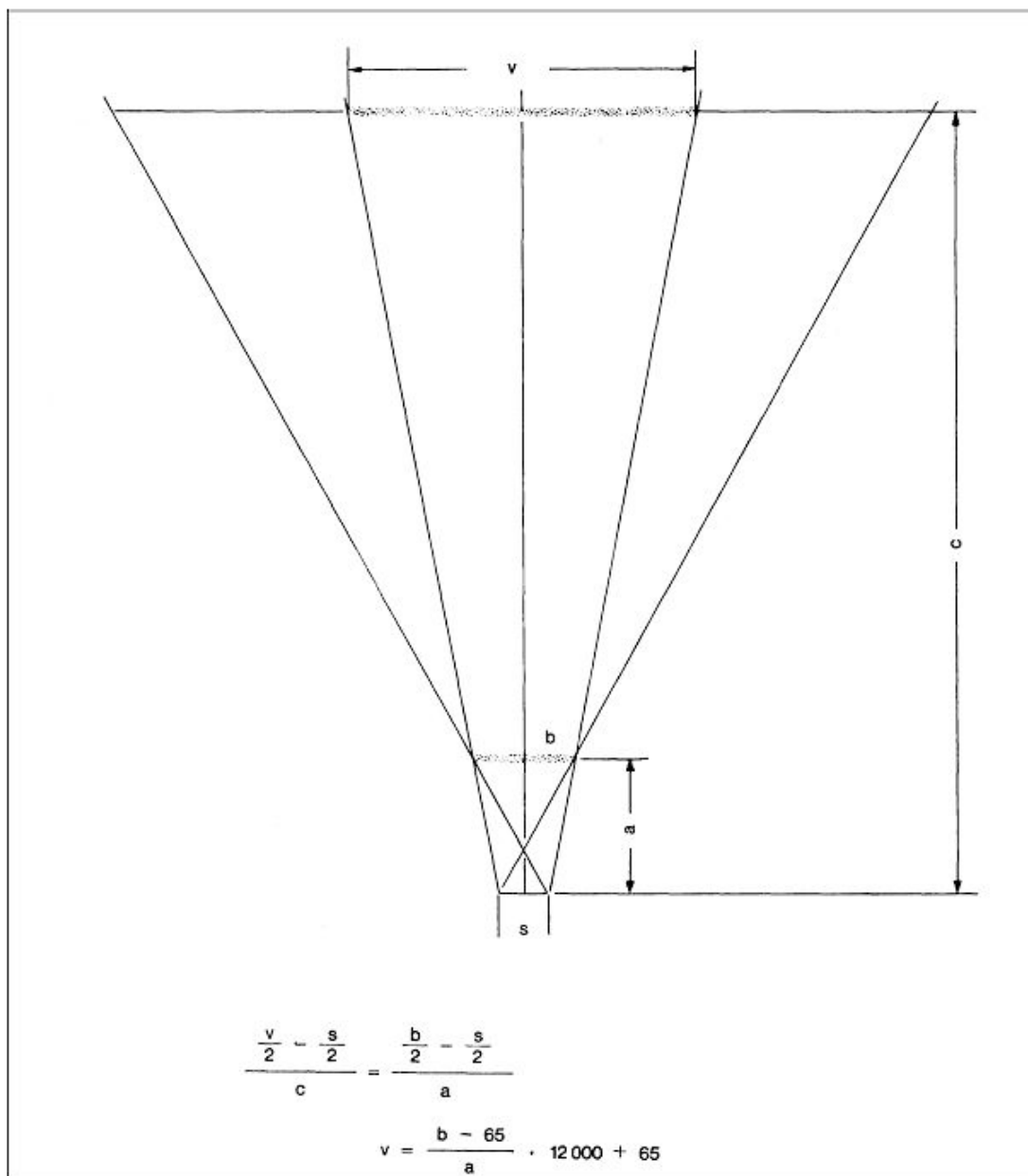
2.5.2. Prędkość działania wycieraczek szyby przedniej musi wynosić co najmniej 20 cykli na minutę.

Rysunek 1

Rysunek 2

Rysunek 3

ZAŁĄCZNIK II

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i jej kolejne zmiany (określone w art. 6)

Dyrektywa Rady 74/347/EWG
(Dz.U. L 191 z 15.7.1974, s. 5)

Dyrektywa Komisji 79/1073/EWG
(Dz.U. L 331 z 27.12.1979, s. 20)

Dyrektywa Rady 82/890/EWG
(Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 45)

Dyrektywa 97/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 277 z 10.10.1997, s. 24)

Jedynie w zakresie, w jakim art. 1 ust. 1
odnosi się do przepisów dyrektywy
74/347/EWG

Jedynie w zakresie, w jakim art. 1 tiret
pierwsze odnosi się do przepisów dyrek-
tywy 74/347/EWG

CZĘŚĆ B

Terminy transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania (o których mowa w art. 6)

Dyrektywa	Termin przeniesienia	Data rozpoczęcia stosowania
74/347/EWG	2 stycznia 1976 r. (*)	
79/1073/EWG	30 kwietnia 1980 r.	
82/890/EWG	22 czerwca 1984 r.	
97/54/WE	22 września 1998 r.	23 września 1998 r.

(*) Zgodnie z art. 3a dodanym pkt 2 art. 1 dyrektywy 79/1073/EWG:

- „1. Z mocą od dnia 1 maja 1980 r. żadne państwo członkowskie, z powodów dotyczących pola widzenia w ciągnikach, nie może:
 - odmówić, w odniesieniu do typu ciągnika, udzielenia homologacji EWG, wydania dokumentu określonego w dyrektywie 74/150/EWG art. 10 ust. 1 tiret ostatnie lub udzielenia krajowej homologacji typu,
 - lub zabronić wprowadzenia do użytkowania ciągników,
 jeżeli pole widzenia tego typu ciągnika lub tych ciągników zgodne jest z przepisami niniejszej dyrektywy.
2. Z mocą od dnia 1 października 1980 r. państwa członkowskie:
 - nie mogą wydawać dokumentu określonego w art. 10 ust. 1 tiret ostatnie dyrektywy 74/150/EWG w odniesieniu do typu ciągnika, w którym pole widzenia nie jest zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy,
 - mogą odmówić udzielenia krajowej homologacji typu w odniesieniu do typu ciągnika, w którym pole widzenia nie jest zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy.
3. Z mocą od dnia 1 stycznia 1983 r. państwa członkowskie mogą zabronić wprowadzenia do użytkowania ciągników, w których pole widzenia nie jest zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy.”

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 74/347/EWG	Niniejsza dyrektywa
Art. 1–3	Art. 1–3
Art. 3a	Przypis do tabeli (*), załącznik II
Art. 4	Art. 4
Art. 5 ust. 1	—
Art. 5 ust. 2	Art. 5
—	Art. 6 i 7
Art. 6	Art. 8
Załącznik	Załącznik I
Załącznik pkt 1–2.3	Załącznik I pkt 1–2.3
Załącznik pkt 2.4	—
Załącznik pkt 2.5	Załącznik I pkt 2.4
Załącznik pkt 2.6	Załącznik I pkt 2.5
Załącznik rysunki 1, 2 i 3	Załącznik I rysunki 1, 2 i 3
—	Załącznik II
—	Załącznik III

REGULAMINY

ZMIANY REGULAMINU TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 223 akapit szósty,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, a w szczególności jego art. 139 akapit szósty,

zważywszy, że:

- (1) Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, które mogą zostać przedłożone Trybunałowi Sprawiedliwości w dziedzinach objętych tytułem VI Traktatu o Unii Europejskiej lub tytułem IV części trzeciej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, dotyczących utrzymania lub rozwoju obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, wymagają w niektórych przypadkach szybkiej odpowiedzi Trybunału, uzasadnionej pilną potrzebą rozstrzygnięcia sprawy przed sądem krajowym.
- (2) Zwykły tryb prejudycjalny, przewidziany w art. 23 statutu Trybunału i przepisach regulaminu nie umożliwia Trybunałowi wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie przedłożonych mu pytań tak szybko, jak wymagałyby tego wspomniane powyżej przypadki. Ponieważ tryb przyspieszony przewidziany w art. 104a regulaminu w odniesieniu do wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zawiera te same etapy co zwykły tryb prejudycjalny, a jego stosowanie jest dopuszczalne w wyjątkowych sytuacjach, przyspieszenie uzyskuje się głównie przez przyznanie, na wszystkich etapach postępowania, pierwszeństwa danemu wnioskowi o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym względem wszystkich innych zawisłych spraw.
- (3) Szybkie rozpatrywanie znaczącej liczby wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest możliwe tylko dzięki wprowadzeniu pilnego trybu prejudycjalnego, który ogranicza i upraszcza etapy procedury prejudycjalnej.

Za zgodą Rady, udzieloną w dniu 20 grudnia 2007 r.,

PRZYJMUJE NASTĘPUJĄCE ZMIANY SWOJEGO REGULAMINU:

Artykuł 1

Do regulaminu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 19 czerwca 1991 r. (Dz.U. L 176 z 4.7.1991, s. 7, ze sprostowaniem w Dz.U. L 383 z 29.12.1992, s. 117), zmienionego dnia 21 lutego 1995 r. (Dz.U. L 44 z 28.2.1995, s. 61), dnia 11 marca 1997 r. (Dz.U. L 103 z 19.4.1997, s. 1, ze sprostowaniem w Dz.U. L 351 z 23.12.1997, s. 72), dnia 16 maja 2000 r. (Dz.U. L 122 z 24.5.2000, s. 43), dnia 28 listopada 2000 r. (Dz.U. L 322 z 19.12.2000, s. 1), dnia 3 kwietnia 2001 r. (Dz.U. L 119 z 27.4.2001, s. 1), dnia 17 września 2002 r. (Dz.U. L 272 z 10.10.2002, s. 24, ze sprostowaniem w Dz.U. L 281 z 19.10.2002, s. 24), dnia 8 kwietnia 2003 r. (Dz.U. L 147 z 14.6.2003, s. 17), dnia 19 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 132 z 29.4.2004, s. 2), dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 127 z 29.4.2004, s. 107), dnia 12 lipca 2005 r. (Dz.U. L 203 z 4.8.2005, s. 19), dnia 18 października 2005 r. (Dz.U. L 288 z 29.10.2005, s. 51) i z dnia 18 grudnia 2006 r. (Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 44), wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) Paragraf 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 1 Trybunał powołuje izby złożone z pięciu i trzech sędziów zgodnie z art. 16 statutu oraz decyduje o przydzieleniu sędziów do poszczególnych izb.

Trybunał wyznacza izbę lub izby złożone z pięciu sędziów, które w okresie roku będą rozpoznawać sprawy, o których mowa w art. 104b.

Przydzielenie sędziów do izb oraz wyznaczenie izby lub izb do rozpoznawania spraw, o których mowa w art. 104b, jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.”

b) W § 2 dodaje się dwa akapity w następującym brzmieniu:

„W sprawach, o których mowa w art. 104b, sędzia sprawozdawca jest wybierany, na podstawie propozycji prezesa izby wyznaczonej zgodnie z § 1, spośród sędziów tej izby. Jeżeli izba zdecyduje o niekierowaniu sprawy do rozpoznania w trybie pilnym, prezes Trybunału może przydzielić ponownie sprawę sędziemu sprawozdawcy wchodzącemu w skład innej izby.

Jeżeli sędzia sprawozdawca jest nieobecny lub nie może uczestniczyć w obradach, prezes Trybunału podejmuje niezbędne kroki.”

2) Po art. 104a dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 104b

§ 1 Odesłanie prejudycjalne podnoszące jedną lub większą liczbę kwestii dotyczących dziedzin objętych tytułem VI traktatu o Unii lub tytułem IV części trzeciej traktatu WE może, na wniosek sądu krajowego lub w wyjątkowych przypadkach z urzędu, zostać rozpoznane w trybie pilnym, stanowiącym odstępstwo od przepisów niniejszego regulaminu.

Wniosek sądu krajowego powinien przedstawiać okoliczności prawne i faktyczne wskazujące, że sprawa ma pilny charakter oraz uzasadniające rozpoznanie jej w tym trybie stanowiącym odstępstwo, a także, na ile to możliwe, zawierać jego propozycję odpowiedzi na pytania prejudycjalne.

Jeżeli sąd krajowy nie złożył wniosku o rozpoznanie sprawy w trybie pilnym, a konieczność zastosowania tego trybu wydaje się prawdopodobna, prezes Trybunału może zwrócić się do izby, o której mowa poniżej, o zbadanie konieczności rozpoznania odesłania w tym trybie.

Decyzję o rozpoznaniu odesłania w trybie pilnym podejmuje wyznaczona izba na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego. Skład izby jest ustalany zgodnie z art. 11c w dniu przydzielenia sprawy sędziemu sprawozdawcy, jeżeli o zastosowanie trybu pilnego wnosił sąd krajowy albo jeżeli o zbadanie konieczności zastosowania tego trybu wnosił prezes Trybunału, w dniu złożenia tego wniosku.

§ 2 Jeżeli, w odniesieniu do odesłania prejudycjalnego, o którym mowa w paragrafie poprzedzającym, sąd krajowy złożył wniosek o zastosowanie trybu pilnego lub jeżeli prezes Trybunału zwrócił się do wyznaczonej izby o zbadanie konieczności jego rozpoznania w tym trybie, sekretarz zapewnia niezwłoczne doręczenie tego odesłania prejudycjalnego stronom postępowania przed sądem krajowym, państwu członkowskiemu, którego ustawodawstwu podlega ten sąd, a także instytucjom wymienionym w art. 23 akapit pierwszy statutu, na warunkach określonych w tym postanowieniu.

Decyzja o skierowaniu bądź nieskierowaniu odesłania prejudycjalnego do rozpoznania w trybie pilnym jest natychmiast doręczana sądowi krajowemu, a także stronom, państwu członkowskiemu i instytucjom, o których mowa w akapicie poprzedzającym. W decyzji o rozpoznaniu odesłania w trybie pilnym zostaje wyznaczony termin na złożenie pism procesowych lub uwag na piśmie. W decyzji mogą zostać wskazane kwestie prawne, których te pisma procesowe lub uwagi na piśmie powinny dotyczyć, oraz może zostać ustalona maksymalna długość tych pism lub uwag.

Niezwłocznie po dokonaniu doręczenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, odesłanie prejudycjalne jest ponadto przekazywane zainteresowanym podmiotom, o których mowa w art. 23 statutu, innym niż adresaci tego doręczenia, a decyzja o skierowaniu bądź nieskierowaniu odesłania prejudycjalnego do rozpoznania w trybie pilnym jest przekazywana tym zainteresowanym podmiotom niezwłocznie po dokonaniu doręczenia, o którym mowa w akapicie drugim.

Strony i inne zainteresowane podmioty, o których mowa w art. 23 statutu, są informowane tak szybko, jak to możliwe o przewidywalnej dacie rozprawy.

Jeżeli w odniesieniu do odesłania nie zostaje zastosowany tryb pilny, dalsze postępowanie toczy się zgodnie z postanowieniami art. 23 statutu oraz właściwymi przepisami niniejszego regulaminu.

§ 3 Odesłanie prejudycjalne skierowane do rozpoznania w trybie pilnym, a także złożone pisma procesowe lub uwagi na piśmie, są doręczane zainteresowanym podmiotom, o których mowa w art. 23 statutu, innym niż strony i zainteresowane podmioty wymienione w akapicie pierwszym paragrafu poprzedzającego. Do odesłania załącza się przekład lub, w stosownym przypadku, jego streszczenie, na warunkach określonych w art. 104 § 1.

Złożone pisma procesowe lub uwagi na piśmie są ponadto doręczane stronom i innym zainteresowanym podmiotom wymienionym w akapicie pierwszym paragrafu poprzedzającego.

Data rozprawy zostaje podana do wiadomości stron i innych zainteresowanych podmiotów wraz z doręczeniami, o których mowa w akapitach poprzedzających.

§ 4 W przypadkach wyjątkowo pilnych izba może zdecydować o pominięciu fazy pisemnej postępowania, o której mowa w § 2 akapit drugi niniejszego artykułu.

§ 5 Wyznaczona izba orzeka po wysłuchaniu rzecznika generalnego.

Może ona zdecydować o prowadzeniu obrad w składzie trzech sędziów. Wówczas w jej skład wchodzi prezes wyznaczonej izby, sędzia sprawozdawca oraz pierwszy sędzia lub, stosownie do przypadku, dwóch pierwszych sędziów wyznaczonych z listy, o której mowa w art. 11c § 2 przy ustalaniu składu wyznaczonej izby zgodnie z § 1 akapit czwarty niniejszego artykułu.

Może ona również zdecydować o przekazaniu sprawy Trybunałowi w celu jej przydzielenia składowi złożonemu z większej liczby sędziów. Dalsze postępowanie w trybie pilnym toczy się przed tym nowym składem, w stosownym przypadku po otwarciu procedury ustnej na nowo.

§ 6 Pisma procesowe, o których mowa w niniejszym artykule, uważa się za złożone z chwilą przekazania do sekretariatu, za pośrednictwem faksu lub innego technicznego środka komunikacji dostępnego w Trybunale, kopii podpisanego oryginału oraz zbioru dokumentów powołanych na jego poparcie wraz z ich spisem, o którym mowa w art. 37 § 4. Oryginał pisma oraz wskazanych powyżej załączników przekazuje się do sekretariatu Trybunału.

Doręczenia i powiadomienia przewidziane w niniejszym artykule mogą być dokonywane poprzez przekazanie kopii dokumentu za pośrednictwem faksu lub innego technicznego środka komunikacji, który jest dostępny w Trybunale i którym dysponuje adresat."

Artykuł 2

Niniejsze zmiany regulaminu, których tekstami autentycznymi są ich wersje językowe, sporządzone w językach określonych w art. 29 § 1 regulaminu, zostają opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po ich opublikowaniu.

Sporządzono w Luksemburgu, w dniu 15 stycznia 2008 r.

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 20 grudnia 2007 r.

w sprawie zmiany Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości

(2008/79/WE, Euratom)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

takie odstępstwa zawierało odniesienie również do trybu przyspieszonego przewidzianego w regulaminie Trybunału,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 245 akapit drugi,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 160 akapit drugi,

Artykuł 1

W Protokole w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości po art. 23 dodaje się artykuł w brzmieniu:

uwzględniając wniosek Trybunału Sprawiedliwości z dnia 11 lipca 2007 r.,

„Artykuł 23a

uwzględniając opinię Komisji z dnia 20 listopada 2007 r.,

W regulaminie proceduralnym może zostać przewidziany tryb przyspieszony, a dla odesłań prejudycjalnych dotyczących przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – pilny tryb prejudycjalny.

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego z dnia 29 listopada 2007 r.,

Tryby te mogą wymagać, w odniesieniu do składania pism procesowych lub uwag na piśmie, terminu krótszego niż przewidziany w artykule 23, oraz, na zasadzie odstępstwa od artykułu 20 akapit czwarty, braku opinii rzecznika generalnego.

a także mając na uwadze, co następuje:

Należy przewidzieć możliwość wprowadzenia odstępstw od niektórych postanowień Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości dotyczących procedury w związku z wprowadzeniem pilnego trybu prejudycjalnego mającego zastosowanie do odesłań prejudycjalnych dotyczących przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości i jest wskazane, dla zachowania właściwego porządku, by postanowienie zezwalające na

Pilny tryb prejudycjalny może ponadto wymagać ograniczenia liczby stron i innych podmiotów, o których mowa w artykule 23, upoważnionych do składania pism procesowych lub uwag na piśmie, oraz, w przypadku wyjątkowo pilnego charakteru – pominięcia części pisemnej postępowania.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2007 r.

W imieniu Rady
F. NUNES CORREIA
Przewodniczący

OŚWIADCZENIE

Rada wzywa Trybunał do podania, w nocie informacyjnej na temat wprowadzenia trybu prejudycjalnego przez sądy krajowe, praktycznych wskazówek dla sądów dotyczących przypadków, gdy należy występować o zastosowanie pilnego trybu prejudycjalnego, w szczególności w razie krótkich terminów nakładanych przez przepisy krajowe lub wspólnotowe lub poważnych następstw dla osoby zainteresowanej. Rada zachęca Trybunał, by stosował pilny tryb prejudycjalny w sytuacjach, gdy chodzi o pozbawienie wolności.

Rada odnotowuje, że Trybunał ma zamiar czuwać, uwzględniając stopień pilności sprawy, by państwa członkowskie dysponowały czasem oraz tłumaczeniami potrzebnymi do zapewnienia rzeczywistego i skutecznego uczestnictwa w postępowaniach z zastosowaniem trybu pilnego, tak by mogły przygotować ewentualne uwagi pisemne oraz wystąpienia. Rada zachęca Trybunał do podjęcia działań, które zagwarantują, że odnośne terminy nie będą zasadniczo dłuższe niż 10 dni roboczych, i do dostosowania procedury ustnej do potrzeb trybu pilnego. Rada zauważa, że postępowanie z zastosowaniem pilnego trybu prejudycjalnego powinno kończyć się w ciągu trzech miesięcy.

Ponadto Rada przyjmuje do wiadomości, że Trybunał ma zamiar zadbać, jak w przypadku wszelkich postępowań toczących się przed nim, by pilny tryb prejudycjalny był stosowany w sposób przejrzysty; Rada zwraca się do Trybunału o przedstawienie, najpóźniej w ciągu trzech lat po wejściu w życie zmiany dotyczącej pilnego trybu prejudycjalnego, sprawozdania – w którym dane będą corocznie aktualizowane – na temat jego stosowania, a w szczególności na temat praktyki, z której korzysta Trybunał przy podejmowaniu decyzji o ewentualnym zastosowaniu trybu pilnego.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 21 grudnia 2007 r.

w sprawie przepisów krajowych zgłoszonych przez Republikę Austrii, dotyczących niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych

(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 6646)

(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2008/80/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

1. PRAWODAWSTWO WSPÓLNOTOWE

1.1. ARTYKUŁ 95 UST. 4, 5 I 6 TRAKTATU WE

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95 ust. 6,

(3) Artykuł 95 ust. 4 Traktatu WE stanowi, że „jeśli po przyjęciu przez Radę lub Komisję środka harmonizującego państwo członkowskie uzna za niezbędne utrzymanie przepisów krajowych uzasadnionych ważnymi względami określonymi w artykule 30 lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy, zgłasza je Komisji, podając powody ich utrzymania”.

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 3,

(4) Artykuł 95 ust. 5 Traktatu WE stanowi, że „[...] bez uszczerbku dla ustępu 4, jeśli po przyjęciu przez Radę lub Komisję środka harmonizującego państwo członkowskie uzna za niezbędne wprowadzenie przepisów krajowych opartych na nowych dowodach naukowych dotyczących ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy ze względu na specyficzny problem tego państwa, który pojawił się po przyjęciu środka harmonizującego, notyfikuje ono Komisji projektowane środki oraz powody ich wprowadzenia”.

a także mając na uwadze, co następuje:

I. FAKTY I PROCEDURA

(1) W dniu 29 czerwca 2007 r. Republika Austrii poinformowała Komisję, zgodnie z art. 9 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 842/2006 w sprawie niektórych gazów cieplarnianych, o środkach krajowych przyjętych w 2002 r. (BGBl. II nr 447/2007 – zarządzenie Federalnego Ministra Rolnictwa i Leśnictwa, Środowiska i Gospodarki Wodnej w sprawie zakazów i ograniczeń dotyczących fluorowęglowodorów, perfluorowęglowodorów oraz sześćciofluorku siarki (tzw. zarządzenie HFC-PFC-SF₆), opublikowane w Dzienniku Ustaw Republiki Austrii w dniu 10 grudnia 2002 r.), zmienionych następnie zarządzeniem BGBl. II nr 139/2007 z dnia 21 czerwca 2007 r.

(5) Zgodnie z art. 95 ust. 6 Traktatu WE w terminie 6 miesięcy od zgłoszenia Komisja zatwierdza lub odrzuca zgłoszone przepisy krajowe po sprawdzeniu, czy są one środkiem arbitralnej dyskryminacji lub ukrytym ograniczeniem w handlu między państwami członkowskimi i czy stanowią one przeszkodę w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

(2) W piśmie tym rząd austriacki wskazuje, że Republika Austrii zamierza utrzymać przepisy krajowe, które są bardziej rygorystyczne niż przepisy rozporządzenia, zgodnie z art. 9 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 842/2006, do dnia 31 grudnia 2012 r.

1.2. ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 842/2006

(6) Rozporządzenie (WE) nr 842/2006 w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych (gazów F) ma na celu zapobieganie emisji niektórych gazów F (HFC, PFC i SF₆) objętych protokołem z Kioto oraz jej kontrolę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 161 z 14.6.2006, str. 1.

- (7) Rozporządzenie określa ponadto ograniczoną liczbę zakazów stosowania oraz wprowadzania do obrotu tych substancji, w przypadku gdy istnieją możliwe do zastosowania alternatywne i efektywne pod względem kosztów rozwiązania na poziomie Wspólnoty, a podniesienie poziomu ograniczania i odzysku nie jest wykonalne.
- (8) Rozporządzenie posiada podwójną podstawę prawną – art. 175 ust. 1 Traktatu WE w odniesieniu do wszystkich jego przepisów oraz art. 95 Traktatu WE w odniesieniu do art. 7, 8 i 9, z uwagi na ich wpływ na swobodny obrót towarami w obrębie wspólnego rynku WE.
- (9) Artykuł 9 rozporządzenia reguluje wprowadzanie do obrotu, a ściślej, zabrania wprowadzania do obrotu szeregu produktów i urządzeń, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane lub których działanie jest uzależnione od gazów F objętych rozporządzeniem. Jego ust. 3 lit. a) stanowi, że państwa członkowskie, które do dnia 31 grudnia 2005 r. wprowadziły środki krajowe bardziej restrykcyjne niż te zawarte w niniejszym artykule i objęte zakresem zastosowania niniejszego rozporządzenia, mogą utrzymać w mocy te środki krajowe do dnia 31 grudnia 2012 r. Zgodnie z ust. 3 lit. b) tego samego artykułu środki te oraz ich uzasadnienie muszą zostać zgłoszone Komisji i muszą być zgodne z Traktatem WE.
- (10) Rozporządzenie stosuje się od dnia 4 lipca 2007 r., z wyjątkiem art. 9 oraz załącznika II, które stosuje się od dnia 4 lipca 2006 r.
- 2. ZGŁOSZONE PRZEPISY KRAJOWE**
- (11) Przepisy krajowe zgłoszone przez Republikę Austrii zostały wprowadzone zarządzeniem nr 447/2002 z dnia 10 grudnia 2002 r. i zmienione zarządzeniem nr 139/2007 z dnia 21 czerwca 2007 r.
- (12) Zarządzenie nr 447/2002 zmienione zarządzeniem nr 139/2007 (zwane dalej „zarządzeniem”) dotyczy gazów cieplarnianych sklasyfikowanych na podstawie protokołu z Kioto, z których większość ma bardzo wysokie wartości współczynnika ocieplenia globalnego: fluorowęglowodorów (HFC), perfluorowęglowodorów (PFC) oraz sześćiofluorku siarki (SF₆) – i ma na uwadze realizację celów Austrii w zakresie ograniczenia emisji.
- (13) Zarządzenie zakazuje wprowadzania do obrotu i używania wyżej wymienionych gazów cieplarnianych oraz ich stosowania w niektórych urządzeniach, jednostkach i produktach, chyba że używa się ich do celów badawczych, rozwojowych lub analitycznych. Szczegółowe przepisy dotyczące zakazów oraz warunków dopuszczalności określone są w paragrafie 4–17 zarządzenia.
- (14) Zmiana wprowadzona w 2007 r. uwzględnia postanowienie austriackiego Trybunału Konstytucyjnego o unieważnieniu (w postanowieniach z dnia 9 czerwca 2005 r. i dnia 1 grudnia 2005 r., opublikowanych w Federalnym Dzienniku Ustaw w dniu, odpowiednio, 9 sierpnia 2005 r. oraz 24 lutego 2006 r.) dopuszczalnej wartości współczynnika ocieplenia globalnego 3 000 dla HFC określonej w art. 12 ust. 2 wers trzeci zarządzenia nr 447/2002, jak również klauzuli wyłączenia określonej w art. 12 ust. 2 wers 3 lit. a) przedmiotowego zarządzenia, jako sprzecznych z prawem.
- (15) Ponadto zmiana w 2007 r. wprowadziła złagodzenia ograniczeń dotyczących sektora chłodniczego i urządzeń klimatyzacyjnych, w celu dostosowania ich do przepisów rozporządzenia (WE) nr 842/2006. Przenośny sprzęt chłodniczy i klimatyzacyjny nie jest już objęty zmienionym zarządzeniem. W odniesieniu do urządzeń stacjonarnych zakazy dotyczą wyłącznie małych podłączanych urządzeń o ładunku chłodziwa nie większym niż 150 g oraz sprzętu wolnostojącego o ładunku chłodziwa 20 kg lub większym. W odniesieniu do innych zastosowań parametry techniczne zostały tak określone, aby zapewnić, zgodnie z najnowszymi osiągnięciami technicznymi, wykorzystanie jedynie niezbędnej ilości chłodziwa. Wprowadzono również zmiany w odniesieniu do traktowania aerozoli zawierających HFC oraz stosowania SF₆ w celu dostosowania ich do prawodawstwa UE.
- (16) Pismem z dnia 1 sierpnia 2007 r. Komisja poinformowała rząd austriacki o otrzymaniu zgłoszenia oraz o tym, że sześciomiesięczny termin przysługujący Komisji na jego zbadanie zgodnie z art. 95 ust. 6 rozpoczął bieg w dniu 30 czerwca 2007 r., czyli w dniu następującym po dacie otrzymania zgłoszenia.
- (17) Pismem z dnia 12 października 2007 r. Komisja powiadomiła pozostałe państwa członkowskie o otrzymaniu zgłoszenia, umożliwiając im zgłoszenie uwag w terminie 30 dni. Ponadto Komisja opublikowała zawiadomienie o zgłoszeniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽¹⁾ w celu poinformowania innych zainteresowanych stron o zgłoszonych przepisach krajowych Austrii oraz o przedstawionym uzasadnieniu.
- II. OCENA**
- 1. OCENA DOPUSZCZALNOŚCI**
- (18) Przedmiotowe zgłoszenie zostało ocenione w świetle art. 95 ust. 4 i 5 Traktatu WE oraz zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 842/2006.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 19.10.2007, str. 4.

- (19) Artykuł 95 ust. 4 dotyczy przypadków, w których po przyjęciu środka harmonizującego państwo członkowskie uzna za niezbędne utrzymanie przepisów krajowych uzasadnionych ważnymi względami określonymi w artykule 30 lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego albo środowiska pracy.
- (20) Z uwagi jednak na fakt, że środki przyjęte w 2002 r. zostały zmienione w 2007 r., należy zbadać, czy art. 95 ust. 5 ma zastosowanie do tych przepisów zarządzenia, które zostały zmienione po przyjęciu rozporządzenia (WE) nr 842/2006. Jeśli przepisy te zmieniały zasadniczo treść przepisów ustanowionych przed przyjęciem środka harmonizującego, powinny zostać zgłoszone Komisji przed wprowadzeniem oraz uzasadnione w oparciu o nowe dowody naukowe ze względu na specyficzny problem tego państwa członkowskiego, który pojawił się po przyjęciu środka harmonizującego.
- (21) W wyniku analizy aktu zmieniającego ustalono, że zmiany wprowadzone w 2007 r. miały na celu albo uchylenie przepisów (pkt 10, 12 zarządzenia zmieniającego), albo ograniczenie zakresu ich stosowania do szczególnych produktów i zastosowań, nie zwiększając jednak liczby wymogów (pkt 1, 3 i 10 zarządzenia zmieniającego), lub wprowadzenie nowych możliwości zastosowania odstępstwa od ograniczeń narzuconych przez przepisy zarządzenia z 2002 r. (pkt 6 i 7 zarządzenia zmieniającego). Ponadto wprowadzono odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 842/2006 oraz jasno określone wymogi uwzględniające przepisy środka harmonizującego (pkt 1, 8 i 9 zarządzenia zmieniającego).
- (22) Nie stwierdzono istnienia przepisów, które w zasadniczy sposób zmieniałyby treść przepisów ustanowionych przed przyjęciem środka harmonizującego i wprowadzałyby dodatkowe ograniczenia. Zatem zmiany te nie zawierały nowych środków, które należałoby uznać za bardziej restrykcyjne niż przepisy rozporządzenia (WE) nr 842/2006, lecz miały charakter zmian ograniczających wpływ tych przepisów na rynek wewnętrzny. Z tego względu właściwe jest stosowanie przepisów art. 95 ust. 4 w celu przeprowadzenia oceny wszystkich przepisów zarządzenia, również tych, które zostały zmienione w 2007 r.
- (23) Zarządzenie nadal przewiduje bardziej rygorystyczne przepisy niż przepisy rozporządzenia (WE) nr 842/2006, ponieważ przewiduje ono zakazy przywozu, sprzedaży oraz stosowania nowych produktów zawierających gazy F od dnia 1 stycznia 2006 r., jak również zakaz przywozu, sprzedaży i stosowania gazów F, zarówno nowo wyprodukowanych, jak i odzyskanych, od dnia 1 stycznia 2006 r., podczas gdy przepisy rozporządzenia przewidują mniej restrykcyjny zakaz wprowadzania do obrotu, który obejmuje wyłącznie produkty wymienione w załączniku II do tego rozporządzenia. Ponadto rozporządzenie ustanawia ograniczenie stosowania jedynie w odniesieniu do SF₆, podczas gdy przepisy austriackie regulują również stosowanie HFC i PFC. Wprowadzając surowsze przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu i kontroli stosowania, zarządzenie jest bardziej rygorystyczne niż prawodawstwo obowiązujące obecnie na poziomie wspólnotowym.
- (24) Republika Austrii twierdzi, że przepisy takie są konieczne, aby mogła wywiązać się z zobowiązań podjętych w ramach protokołu z Kioto, a mianowicie ograniczenia do 2012 r. swojego całkowitego poziomu emisji gazów cieplarnianych o 13 % w stosunku do poziomu z 1990 r., co niewątpliwie wymaga podjęcia skoordynowanych wysiłków w odniesieniu do wszystkich źródeł emisji gazów cieplarnianych.
- (25) Zgodność jest badana na podstawie art. 95 ust. 4 i 6 Traktatu, z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia 842/2006. Artykuł 95 ust. 4 Traktatu wymaga, aby do zgłoszenia dołączone było uzasadnienie powołujące się na ważne względy, o których mowa w art. 30, lub względy ochrony środowiska naturalnego albo środowiska pracy.
- (26) W świetle powyższego Komisja uznaje, że wniosek przedstawiony przez Republikę Austrii w celu uzyskania zezwolenia na utrzymanie przepisów krajowych dotyczących niektórych gazów cieplarnianych jest dopuszczalny w myśl art. 95 ust. 4 Traktatu WE.

2. RZECZOWA OCENA

- (27) Zgodnie z art. 95 ust. 4 i ust. 6 akapit pierwszy Traktatu WE Komisja jest zobowiązana ustalić, czy spełnione są wszystkie warunki pozwalające państwu członkowskiemu na utrzymanie swoich przepisów krajowych stanowiących odstępstwo od środka harmonizującego Wspólnoty określonego w tym artykule. W szczególności przepisy krajowe muszą być uzasadnione ważnymi względami, o których mowa w art. 30 Traktatu, lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego albo środowiska pracy, nie mogą stanowić środka arbitralnej dyskryminacji ani ukrytych ograniczeń w handlu między państwami członkowskimi oraz nie mogą stanowić przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego, która byłaby nieproporcjonalna lub zbędna.

2.1. CIĘŻAR DOWODU

- (28) Komisja, oceniając, czy środki krajowe zgłoszone na podstawie art. 95 ust. 4 są uzasadnione, musi przyjąć jako podstawę „uzasadnienie” przedstawione przez państwo członkowskie zgłaszające przepisy. Oznacza to, że zgodnie z postanowieniami Traktatu WE obowiązek przedstawienia dowodu na potwierdzenie, że środki krajowe są uzasadnione, spoczywa na państwie członkowskim wnioskującym o utrzymanie przepisów.

2.2. UZASADNIENIE WNIOSKU WAŻNYMI WZGLĘDAMI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 30, LUB WZGLĘDAMI DOTYCZĄCYMI OCHRONY ŚRODOWISKA LUB ŚRODOWISKA PRACY

2.2.1. Stanowisko Austrii

- (29) Uzasadniając utrzymanie swoich krajowych przepisów, austriackie władze powołują się na zobowiązanie Republiki Austrii podjęte w ramach protokołu z Kioto. Przyjęcie zarządzenia stanowiło wkład w wypełnienie zobowiązania Austrii do obniżenia do 2012 r. emisji o 13 % poniżej jej poziomu z 1990 r., co odpowiada maksymalnej emisji wynoszącej 67 milionów ton równoważników CO₂.
- (30) Austria przedstawiła przeglądowe studium pt. „Badanie najnowszych osiągnięć w wybranych dziedzinach stosowania gazów fluorowanych mających wpływ na ocieplenie globalne” z maja 2006 r. W studium tym podano, że gazy F objęte zarządzeniem stanowiły ponad 2 % gazów cieplarnianych emitowanych przez Austrię od 2003 r. i że spodziewane jest podwojenie tej wielkości około 2010 r. Zatem zarządzenie stanowi integralną część krajowej strategii na rzecz klimatu.
- (31) Rząd austriacki utrzymuje, że zarządzenie ma na celu ochronę środowiska i że jest konieczne oraz odpowiednie z punktu widzenia zapobiegania oraz ograniczenia emisji gazów fluorowanych. Zatem w jego opinii zarządzenie jest zgodne z postanowieniami Traktatu.

2.2.2. Ocena stanowiska Austrii

- (32) Po zbadaniu informacji przedstawionych przez Austrię Komisja uważa, że wniosek dotyczący utrzymania bardziej rygorystycznych przepisów niż przepisy przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 842/2006, zwłaszcza po tym, jak przepisy te zostały bardziej dostosowane do przepisów przedmiotowego rozporządzenia, może zostać uznany za zgodny z Traktatem z następujących względów.
- (33) Zarządzenie nr 447/2002 było przedmiotem procedury w sprawie naruszenia przepisów wszczętej przez Komisję w 2004 r., tj. zanim weszło w życie rozporządzenie (WE) nr 842/2006. W swoim wezwaniu do usunięcia uchybienia skierowanym do Austrii Komisja wskazała, że zakaz stosowania HFC w systemach chłodniczych i klimatyzacyjnych można uznać za nieproporcjonalny, ponieważ systemy te są systemami zamkniętymi i jeśli tylko można zagwarantować właściwe funkcjonowanie, konserwację i recykling, wydzielanie HFC może być ograniczone do minimum.

- (34) Procedura ta była zgodna z art. 28–30 Traktatu WE. Po przyjęciu rozporządzenia (WE) nr 842/2006 i zgłoszeniu przez Austrię bardziej rygorystycznych przepisów krajowych na podstawie jego art. 9 ust. 3, procedurę w sprawie naruszenia zakończono.

- (35) W wezwaniu do usunięcia uchybienia Komisja przyjęła stanowisko, że austriackie przepisy mogą być sprzeczne z art. 28 Traktatu WE z następujących względów: po pierwsze, zakaz stosowania HFC jako czynników chłodzących i chłodniczych nie wydaje się niezbędny i proporcjonalny w celu zagwarantowania, za pomocą racjonalnych i skutecznych środków, należytego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w interesie ochrony środowiska. Po drugie, jeżeli chodzi o stosowanie HFC jako czynników gaśniczych, Komisja uznała, że przewidywany w zarządzeniu próg współczynnika globalnego ocieplenia mógłby stanowić arbitralną dyskryminację produktów pochodzących z innych państw członkowskich.
- (36) Obawy te zostały uwzględnione poprzez zmianę zarządzenia nr 139/2007. Zmiana zarządzenia w 2007 r. spowodowała zniesienie i złagodzenie niektórych zakazów, a tym samym zgłoszone środki nie stanowią przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego zgodnie z wymogami art. 95 ust. 6 Traktatu WE.
- (37) W odniesieniu do używania HFC w urządzeniach i zastosowaniach chłodniczych i klimatyzacyjnych zmieniony zakaz nie ma już zastosowania do urządzeń wykorzystywanych do chłodzenia komputerów bez względu na wielkość ładunku chłodziwa; do urządzeń zawierających od 150 g do 20 kg chłodziwa; do urządzeń wolno stojących o ładunku chłodziwa do 20 kg; do kompaktowych urządzeń o ładunku 0,5 kg na kW; ani do połączonych urządzeń stacjonarnych o ładunku do 100 kg. Tym samym zakaz nie stosuje się do większości systemów chłodniczych i klimatyzacyjnych. Zmiany te uwzględniają przedstawione Komisji przeglądowe studium z maja 2006 r. Zakaz stosowania HFC jako czynników gaśniczych został zniesiony mocą zmian.

2.2.2.1. Względy środowiskowe

- (38) Na podstawie protokołu z Kioto Wspólnota Europejska zobowiązała się ograniczyć wspólnotową emisję gazów cieplarnianych w latach 2008–2012 o przynajmniej 8 % w stosunku do poziomu z 1990 r. Podczas późniejszych dyskusji w ramach WE Republika Austrii zobowiązała się obniżyć swój ogólny poziom emisji gazów cieplarnianych o 13 % w ciągu tego okresu ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2002/358/WE z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotycząca zatwierdzenia przez Wspólnotę Europejską protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań (Dz.U. L 130 z 15.5.2002, str. 1).

(39) Zarządzenie stanowi część szerszej strategii wprowadzanej w życie przez Austrię, aby zrealizować cel ograniczenia emisji przyjęty przez ten kraj na mocy protokołu z Kioto i porozumienia w sprawie wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań, przyjętego następnie na szczelbu Wspólnoty.

(40) Strategia ta obejmuje wszystkie źródła emisji gazów cieplarnianych objęte protokołem z Kioto. Przepisy dotyczące gazów F stanowią zatem część ogólnych wysiłków Austrii na rzecz wypełnienia swoich zobowiązań. Szacuje się, że w przypadku niewprowadzenia dalszych przepisów prawnych poziom emisji gazów F wzrośnie dwukrotnie do roku 2010 przy wzrastającym poziomie wykorzystania przez chłodnictwo oraz w wyniku trwającej stopniowej eliminacji stosowania HCFC w chłodnictwie na mocy rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową ⁽¹⁾.

(41) Uwzględniwszy powyższe, Komisja uznaje, że względy ochrony środowiska przedstawione przez Austrię, mianowicie ograniczenie emisji gazów fluorowanych oraz zapobieganie jej, są racjonalne i uzasadnione.

2.2.2.2. Odpowiedniość oraz proporcjonalność austriackiego zarządzenia w odniesieniu do celu osiągnięcia dalszego ograniczenia emisji fluorowanych gazów cieplarnianych

(42) W celu dalszego ograniczenia emisji gazów F oraz zapobiegania jej Austria już w 2002 r. zdecydowała się przyjąć wariant selektywnego wprowadzania w życie zakazów w odniesieniu do wprowadzania do obrotu nowych urządzeń. Decyzję tę podjęto w oparciu o badania nad istnieniem i dostępnością rozwiązań alternatywnych, niewykorzystujących gazów F. Środki zostały następnie przejrane w 2006 r. w celu uwzględnienia nowych dowodów i osiągnięć naukowych i technicznych a także obaw Komisji odnośnie do ich proporcjonalności.

(43) Przypomina się ponadto, że art. 9 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 842/2006 dopuszcza utrzymanie przepisów krajowych jedynie do dnia 31 grudnia 2012 r., w świetle czego, oraz z uwagi na fakt, że zgłoszenie dokonane przez Republikę Austrii zawierało odniesienie do tego artykułu rozporządzenia, można przyjąć, że zarządzenie to będzie stosowane przez ograniczony okres.

(44) Zarządzenie dopuszcza możliwość przyznania wyłączenia w przypadku gdy okaże się, że nie istnieją rozwiązania alternatywne wobec stosowania HFC w pianach i produktach zawierających pianę. Ponadto przedłużono wyłączenia dotyczące stosowania HFC w aerozolah

będących nowością na rynku, przeznaczonych na eksport.

(45) Komisja przyznaje, że zarządzenie ma pewien wpływ na swobodny obrót towarami na terenie Wspólnoty, w wyniku powyższej analizy uznaje jednak, że zarządzenie jest uzasadnione z punktu widzenia ochrony środowiska i uwzględnia wpływ przewidywanych zakazów na rynek wewnętrzny, zwłaszcza że powstało ono w oparciu o analizę istnienia i dostępności rozwiązań alternatywnych z uwzględnieniem szczególnych warunków Austrii i jest poparte możliwością udzielenia indywidualnych wyłączeń.

2.3. BRAK ARBITRALNEJ DYSKRYMINACJI LUB UKRYTEGO OGRANICZENIA W HANDLU MIĘDZY PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI

(46) Na mocy art. 95 ust. 6 Traktatu WE Komisja zatwierdza lub odrzuca odnośne przepisy krajowe po sprawdzeniu, czy są one środkiem arbitralnej dyskryminacji lub ukrytym ograniczeniem w handlu między państwami członkowskimi.

(47) Należy przypomnieć, że wniosek złożony na podstawie art. 95 ust. 4 Traktatu WE musi zostać poddany ocenie w świetle warunków określonych zarówno w tym ustępie, jak i ust. 6 tego artykułu. Jeżeli którykolwiek z tych warunków nie jest spełniony, wniosek musi zostać odrzucony bez konieczności rozpatrywania pozostałych warunków.

(48) Zgłoszone przepisy krajowe mają charakter przepisów ogólnych i stosują się zarówno do produktów krajowych, jak i importowanych. Po dostosowaniu zasad dotyczących stosowania HFC do przepisów rozporządzenia (WE) nr 842/2006 nie ma dowodów świadczących o tym, że zgłoszone przepisy krajowe mogą być wykorzystane jako środek arbitralnej dyskryminacji między podmiotami gospodarczymi we Wspólnocie.

(49) W odniesieniu do ograniczeń zakupów z innych państw EOG, łącznie z państwami członkowskimi Unii Europejskiej, przyjmuje się, że przepisy te mają zapewnić, w zakresie przewidzianym przez te środki, równe traktowanie wszystkich substancji i produktów, niezależnie od ich pochodzenia, tzn. niezależnie od tego, czy są wyprodukowane na terenie kraju, przywiezione czy zakupione na wewnętrznym rynku. W odniesieniu do towarów przywiezionych spoza EOG stosuje się przepisy regulujące wprowadzanie do obrotu. Dzieje się tak również w przypadku towarów zakupionych w państwie EOG, które nie jest państwem członkowskim UE. Środki stosowane w odniesieniu do tych towarów obejmują dwa różne elementy przepisów, ponieważ transakcja stanowi jednocześnie przypadek wprowadzania do obrotu, jak i zakupu z państwa EOG. Nie powinno to jednak prowadzić do dyskryminowania tych towarów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 244 z 29.9.2000, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 899/2007 (Dz.U. L 196 z 28.7.2007, str. 24).

- (50) Celem zarządzenia jest ochrona środowiska naturalnego, nie istnieją przesłanki, aby sądzić, że zarządzenie może poprzez swoje cele lub zastosowanie powodować arbitralną dyskryminację lub stanowić ukrytą barierę w handlu.
- (51) Komisja przyjęła stanowisko, że nie ma dowodów wskazujących na to, że przepisy krajowe zgłoszone przez austriackie władze stanowią nieproporcjonalną przeszkodę w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego w stosunku do zamierzonych celów.

III. WNIOSEK

- (52) W świetle powyższych rozważań Komisja jest zdania, że wniosek Republiki Austrii przedłożony dnia 29 czerwca 2007 r., dotyczący utrzymania do dnia 31 grudnia 2012 r. przepisów krajowych bardziej rygorystycznych niż przepisy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 w odniesieniu do wprowadzania do obrotu produktów oraz urządzeń, które zawierają gazy F lub których funkcjonowanie zależy od tych gazów, jest dopuszczalny.
- (53) Ponadto Komisja uznaje, że przepisy krajowe przyjęte w 2002 r. i zmienione w 2007 r.:
- spełniają wymagania ochrony środowiska naturalnego,
 - uwzględniają istnienie oraz techniczną i gospodarczą dostępność rozwiązań alternatywnych względem zastosowań objętych zakazem w Austrii i mogą powodować ograniczone skutki gospodarcze,
 - nie stanowią środków arbitralnej dyskryminacji,
 - nie stanowią ukrytego ograniczenia w handlu między państwami członkowskimi, i

— są tym samym zgodne z postanowieniami Traktatu.

Komisja uznaje zatem, że mogą one zostać utrzymane.

Należy jednak zauważyć, że zgodnie z postanowieniami art. 9 ust. 1 oraz załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 842/2006 wyłączenia przewidziane w paragrafie 8 ust. 2 zarządzenia nie mogą być przyznawane później niż do dnia 4 lipca 2008 r. w odniesieniu do pianek jednoskładnikowych, z wyjątkiem przypadków, gdy muszą one spełniać krajowe normy bezpieczeństwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przepisy krajowe dotyczące niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych, które Republika Austrii zgłosiła Komisji pismem z dnia 29 czerwca 2007 r. i które są bardziej rygorystyczne niż przepisy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 w odniesieniu do wprowadzania do obrotu produktów oraz urządzeń, które zawierają gazy F lub których funkcjonowanie zależy od tych gazów, zostają niniejszym zatwierdzone. Republika Austrii jest uprawniona do utrzymania tych przepisów do dnia 31 grudnia 2012 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja jest skierowana do Republiki Austrii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 2007 r.

W imieniu Komisji
Stavros DIMAS
Członek Komisji

UMOWY

RADA

Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Mołdowy w sprawie readmisji osób przebywających nielegalnie

Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Mołdowy w sprawie readmisji osób przebywających nielegalnie weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r.; procedura przewidziana w art. 22 umowy została zakończona w dniu 20 listopada 2007 r.

Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską i Republiką Czarnogóry o readmisji osób przebywających nielegalnie

Umowa między Wspólnotą Europejską i Republiką Czarnogóry o readmisji osób przebywających nielegalnie weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r.; procedura przewidziana w art. 22 umowy została zakończona w dniu 14 listopada 2007 r.

Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Serbską w sprawie readmisji osób przebywających nielegalnie

Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Serbską w sprawie readmisji osób przebywających nielegalnie weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r.; procedura przewidziana w art. 22 umowy została zakończona w dniu 12 listopada 2007 r.

Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii o readmisji osób przebywających nielegalnie

Umowa między Wspólnotą Europejską a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii o readmisji osób przebywających nielegalnie weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r.; procedura określona w art. 22 umowy została zakończona w dniu 29 listopada 2007 r.

Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Bośnią i Hercegowiną o readmisji osób przebywających nielegalnie

Umowa między Wspólnotą Europejską a Bośnią i Hercegowiną o readmisji osób przebywających nielegalnie weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r.; procedura określona w art. 22 umowy została zakończona w dniu 30 listopada 2007 r.

Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Ukrainą w sprawie readmisji

Umowa między Wspólnotą Europejską a Ukrainą w sprawie readmisji weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r.; procedura określona w art. 22 umowy została zakończona w dniu 30 listopada 2007 r.

Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Albanii o ułatwieniach w wydawaniu wiz

Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Albanii o ułatwieniach w wydawaniu wiz weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r.; procedura określona w art. 14 umowy została zakończona w dniu 13 listopada 2007 r.

Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Bośnią i Hercegowiną o ułatwieniach w wydawaniu wiz

Umowa między Wspólnotą Europejską a Bośnią i Hercegowiną o ułatwieniach w wydawaniu wiz weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r.; procedura określona w art. 14 umowy została zakończona w dniu 30 listopada 2007 r.

Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Czarnogóry o ułatwieniach w wydawaniu wiz

Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Czarnogóry o ułatwieniach w wydawaniu wiz weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r.; procedura określona w art. 14 umowy została zakończona w dniu 14 listopada 2007 r.

Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii o ułatwieniach w wydawaniu wiz

Umowa między Wspólnotą Europejską a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii o ułatwieniach w wydawaniu wiz weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r.; procedura określona w art. 14 umowy została zakończona w dniu 30 listopada 2007 r.

Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Serbii o ułatwieniach w wydawaniu wiz

Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Serbii o ułatwieniach w wydawaniu wiz weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r.; procedura określona w art. 14 umowy została zakończona w dniu 12 listopada 2007 r.

Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Mołdowy o ułatwieniach w wydawaniu wiz

Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Mołdowy o ułatwieniach w wydawaniu wiz weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r.; procedura określona w art. 15 umowy została zakończona w dniu 20 listopada 2007 r.

Informacja dotycząca wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Ukrainą o ułatwieniach w wydawaniu wiz

Umowa między Wspólnotą Europejską a Ukrainą o ułatwieniach w wydawaniu wiz weszła w życie w dniu 1 stycznia 2008 r.; procedura określona w art. 14 umowy została zakończona w dniu 30 listopada 2007 r.

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

WSPÓLNE STANOWISKO RADY 2008/81/WPZiB

z dnia 28 stycznia 2008 r.

zmieniające wspólne stanowisko 98/409/WPZiB w sprawie Sierra Leone

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE STANOWISKO:

Artykuł 1

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 15,

W art. 4 wspólnego stanowiska 98/409/WPZiB dodaje się akapit trzeci w brzmieniu:

a także mając na uwadze, co następuje:

„Środek przewidziany w akapicie pierwszym nie ma zastosowania do podróży wszelkich świadków, których obecność wymagana jest na rozprawie przed Nadzwyczajnym Trybunałem dla Sierra Leone.”.

Artykuł 2

- (1) Dnia 29 czerwca 1998 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 98/409/WPZiB w sprawie Sierra Leone⁽¹⁾, aby wprowadzić w życie środki przewidziane w rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (RB ONZ) nr 1171 (1998).

Niniejsze wspólne stanowisko staje się skuteczne z dniem jego przyjęcia.

Artykuł 3

- (2) Dnia 21 grudnia 2007 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję nr 1793 (2007) przewidującą wyłączenie ze środków nałożonych na mocy ust. 5 rezolucji RB ONZ nr 1171 (1998). We wspólnym stanowisku 98/409/WPZiB należy wprowadzić odpowiednie zmiany,

Niniejsze wspólne stanowisko zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 stycznia 2008 r.

W imieniu Rady

D. RUPEL

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 187 z 1.7.1998, s. 1.